

Úřední věstník

Evropské unie

L 199

České vydání

Právní předpisy

Svazek 50

31. července 2007

Obsah	I Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění je povinné	
	NAŘÍZENÍ	
	★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích	1
	★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 862/2007 ze dne 11. července 2007 o statistice Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 311/76 o sestavování statistik o zahraničních pracovnících ⁽¹⁾	23
	★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 863/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zřizuje mechanismus pro vytvoření pohraničních jednotek rychlé reakce a kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 2007/2004, pokud se jedná o tento mechanismus a o pravomoci a úkoly vyslaných příslušníků	30
	★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)	40

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP

I

(Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění je povinné)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 861/2007

ze dne 11. července 2007,

kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a článek 67 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Společenství si stanovilo za cíl zachovávat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob. Pro postupné vytváření tohoto prostoru přijímá Společenství mimo jiné opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, která jsou nutná k řádnému fungování vnitřního trhu.
- (2) Podle čl. 65 písm. c) Smlouvy mají taková opatření zahrnovat odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávních řízení, popřípadě podporou slčitelnosti úprav občanskoprávních řízení v členských státech.
- (3) V tomto ohledu již Společenství přijalo mezi jinými opatřeními i nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních

písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech ⁽³⁾, nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ⁽⁴⁾, rozhodnutí Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci ⁽⁵⁾, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky ⁽⁶⁾, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu ⁽⁷⁾.

- (4) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 vyzvala Radu a Komisi, aby stanovily společná procesní pravidla pro zjednodušené a urychlené řešení přeshraničních soudních sporů týkajících se drobných spotřebitelských a obchodních nároků.
- (5) Dne 30. listopadu 2000 přijala Rada společný program Komise a Rady o opatřeních k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ⁽⁸⁾. Program se týká zjednodušení a urychlení řešení přeshraničních soudních sporů týkajících se drobných nároků. Toto bylo převzato Haagským programem ⁽⁹⁾ přijatým Evropskou radou dne 5. listopadu 2004, který vyzývá k další aktivní práci na drobných nárocích.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 88, 11.4.2006, s. 61.

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 14. prosince 2006 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2007.

⁽³⁾ Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 37.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení ve znění nařízení (ES) č. 1791/2006 (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1).

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 15. Nařízení ve znění nařízení Komise (ES) č. 1869/2005 (Úř. věst. L 300, 17.11.2005, s. 6).

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 399, 30.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 1.

⁽⁹⁾ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (6) Dne 20. prosince 2002 přijala Komise zelenou knihu o řízení o evropském platebním rozkazu a opatřeních ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných pohledávek. Na základě zelené knihy proběhly konzultace o opatřeních ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných nároků.
- (7) Mnoho členských států zavedlo zjednodušené občansko-právní řízení pro drobné nároky, neboť náklady, časová náročnost a další obtíže související se soudním řízením nejsou vždy úměrné hodnotě nároku. V přeshraničních případech jsou překážky rychlého vydání rozhodnutí s nízkými náklady ještě zvýrazněny. Je tedy nezbytné zavést evropské řízení o drobných nárocích. Cílem tohoto řízení by měl být zjednodušený přístup ke spravedlnosti. Narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, které je důsledkem nerovnováhy ve fungování procesních prostředků, které mají věřitelé v různých členských státech k dispozici, vede k potřebě takové právní úpravy Společenství, která věřitelům i dlužníkům zaručí v celé Evropské unii rovné podmínky. Při rozhodování o nákladech projednávání žaloby v rámci evropského řízení o drobných nárocích by měly být zohledněny zásady jednoduchosti, rychlosti a přiměřenosti. Jednotlivé položky těchto nákladů by se vhodným způsobem měly zveřejnit a způsob rozhodování o nich by měl být průhledný.
- (8) Evropské řízení o drobných nárocích by mělo zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně, a to tím, že vedle možností existujících v rámci práva členských států, jež zůstanou nedotčeny, nabídne další volitelný nástroj. Toto nařízení by mělo rovněž zjednodušit uznání a výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě.
- (9) Toto nařízení podporuje základní práva a zohledňuje zejména zásady, které uznává Listina základních práv Evropské unie. Soud by měl cítit právo na spravedlivý proces a rovněž zásadu sporného řízení, zejména rozhoduje-li o nezbytnosti ústního jednání a o způsobu a rozsahu potřebného dokazování.
- (10) V zájmu zjednodušení výpočtu hodnoty nároku by neměly být brány v úvahu žádné úroky, náklady ani výlohy. Tím by neměla být dotčena ani pravomoc soudu tyto ve svém rozhodnutí přiznat, ani vnitrostátní pravidla pro výpočet výše úroku.
- (11) Pro usnadnění zahájení evropského řízení o drobných nárocích by měl žalobce podat návrh vyplněním vzorového žalobního formuláře a jeho podáním u soudu.
- Žalobní formulář by měl být podáván pouze u příslušného soudu.
- (12) Žalobní formulář by měl být případně doplněn o příslušné podpůrné doklady. To však žalobci nebrání v tom, aby v průběhu řízení případně předložil další důkazy. Stejná zásada by měla platit i pro odpověď žalovaného.
- (13) Význam pojmů „zjevně neopodstatněný“ v souvislosti s odmítnutím nároku a „nepřípustný“ v souvislosti s odmítnutím žaloby by se měl posuzovat v souladu s vnitrostátními právními předpisy.
- (14) Evropské řízení o drobných nárocích by mělo být písemným řízením, ledaže soud pokládá nařízení ústního jednání za nutné nebo o jeho nařízení požádá některá ze stran. Soud může takovou žádost zamítnout. Takové zamítnutí nesmí být samostatně napadnutelné.
- (15) Zastoupení stran advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva by nemělo být povinné.
- (16) Ve smyslu čl. 6 odst. 3 nařízení (ES) č. 44/2001 by se měl pojem „vzájemný nárok“ či „vzájemná žaloba“ vykládat jako týkající se stejné smlouvy či stejné skutečnosti jako původní nárok. Pro vzájemné nároky by se měly použít obdobně články 2 a 4 a čl. 5 odst. 3, 4 a 5.
- (17) V případech, kdy žalovaný uplatní během řízení právo na započtení, by se takový nárok neměl považovat za vzájemný nárok ve smyslu tohoto nařízení. Žalovaný by tedy za účelem uplatnění tohoto práva neměl mít povinnost použít vzorový formulář A uvedený v příloze I.
- (18) Pro účely článku 6 je přijímajícím členským státem ten členský stát, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán. Za účelem snížení nákladů a časové náročnosti by se měly písemnosti doručovat stranám přednostně poštou s potvrzením o přijetí s uvedením data přijetí.
- (19) Strana může odmítnout přijmout dokument v okamžiku doručení nebo jej vrátit do jednoho týdne, pokud není vyhotoven v úředním jazyku členského státu určení (nebo má-li dotčený členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce či jednom z úředních jazyků místa, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán) či v jazyku, kterému adresát rozumí, nebo pokud k němu není překlad do takového jazyka přiložen.

- (20) Členské státy by měly v souvislosti s ústním jednáním a dokazováním podporovat používání moderních komunikačních technologií, jestliže to umožňují vnitrostátní právní předpisy členského státu, v němž se soud nachází. Soud by měl používat nejjednodušší a nejméně nákladné způsoby dokazování.
- (21) Praktická pomoc, která má být stranám poskytnuta, by měla zahrnovat technické informace týkající se dostupnosti a vyplňování formulářů.
- (22) V souladu s vnitrostátními právními předpisy mohou informace o procesních otázkách podávat rovněž zaměstnanci soudu.
- (23) Jelikož cílem tohoto nařízení je zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech, měl by soud jednat co nejdříve i v případech, kdy toto nařízení nestanoví pro určitou fázi řízení žádnou lhůtu.
- (24) Pro účely výpočtu lhůt podle tohoto nařízení by se mělo použít nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny ⁽¹⁾.
- (25) S cílem urychlit vymáhání drobných nároků by mělo být rozhodnutí vykonatelné bez ohledu na jakýkoli možný opravný prostředek a aniž je to podmíněno složením jistoty, pokud toto nařízení nestanoví jinak.
- (26) Jakýkoli odkaz na opravné prostředky v tomto nařízení by měl zahrnovat veškeré opravné prostředky, které jsou dostupné podle vnitrostátního práva.
- (27) Soud musí být obsazen osobou oprávněnou k výkonu funkce soudce podle vnitrostátního práva.
- (28) Při každém stanovení lhůty soudem by dotčená strana měla být informována o důsledcích jejího zmeškání.
- (29) Strana, která neměla úspěch ve věci, by měla nést náklady řízení. O nákladech řízení by mělo být rozhodováno podle vnitrostátního práva. V zájmu jednoduchosti a hospodárnosti by měl soud nařídit, že strana, které neměla úspěch ve věci, musí nahradit pouze náklady řízení, včetně například veškerých nákladů vzniklých v důsledku toho, že druhá strana byla zastupována advokátem nebo jiným odborníkem z oboru práva, nebo veškerých nákladů na doručení nebo překlad písemností, které jsou přiměřené ve vztahu k hodnotě nároku nebo které byly nezbytné.
- (30) Pro usnadnění uznání a výkonu by mělo být rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě uznáno a vykonáno v jiném členském státě, aniž je nutné prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.
- (31) Měly by být stanoveny minimální normy pro přezkum rozhodnutí v situacích, kdy žalovaný nemohl nárok popřít.
- (32) V zájmu jednoduchosti a hospodárnosti nemusí mít strana, která výkon požaduje, v členském státě výkonu pověřeného zástupce ani poštovní adresu, kromě orgánů příslušných pro vykonávací řízení v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu.
- (33) Kapitola III tohoto nařízení by se měla použít také na rozhodnutí o nákladech a výdajích vydané soudními úředníky na základě rozhodnutí vydaného v rámci řízení stanoveného tímto nařízením.
- (34) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi ⁽²⁾.
- (35) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí opatření nezbytných k aktualizaci nebo technickým změnám formulářů uvedených v přílohách. Jelikož uvedená opatření mají obecný význam a jejich účelem je změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení nebo doplnit toto nařízení o nové jiné než podstatné prvky, měla by být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.
- (36) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zavedení řízení ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a ke snížení nákladů na ně, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).

(37) V souladu s článkem 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.

(38) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko přijímání tohoto nařízení neúčastní, a proto pro ně není závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Předmět

Toto nařízení zavádí evropské řízení o drobných nárocích, jehož cílem je zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně. Evropské řízení o drobných nárocích je stranám sporu k dispozici jako alternativa k řízení upravenému právními předpisy členských států.

Toto nařízení rovněž ruší mezitímní řízení nezbytná k tomu, aby rozhodnutí vydaná v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě mohla být uznána a vykonána v jiném členském státě.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu, jestliže hodnota nároku bez navýšení o úroky, náklady a výlohy nepřesahuje v době doručení žalobního formuláře k příslušnému soudu částku 2 000 EUR. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).

2. Toto nařízení se nevztahuje na věci týkající se:

a) osobního stavu nebo způsobilosti fyzických osob k právům a právním úkonům;

b) majetkových práv vyplývajících z manželských vztahů, vyživovací povinnosti, závětí a dědictví;

c) úpadků a vyrovnání a podobných řízení;

d) sociálního zabezpečení;

e) rozhodčího řízení;

f) pracovního práva;

g) nájmu nemovitostí s výjimkou žalob týkajících se peněžitých nároků nebo

h) porušení práv na ochranu soukromí a osobnostních práv, včetně pomluvy.

3. Pro účely tohoto nařízení se „členským státem“ rozumějí členské státy s výjimkou Dánska.

Článek 3

Přeshraniční případy

1. Pro účely tohoto nařízení se přeshraničním případem rozumí případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byla podána žaloba.

2. Bydliště se určí podle článků 59 a 60 nařízení (ES) č. 44/2001.

3. Rozhodujícím okamžikem pro určení, zda se jedná o přeshraniční případ, je datum obdržení žalobního formuláře příslušným soudem.

KAPITOLA II

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

Článek 4

Zahájení řízení

1. Žalobce zahájí evropské řízení o drobných nárocích vyplněním vzorového formuláře A uvedeného v příloze I a jeho podáním přímo u příslušného soudu nebo zasláním poštou nebo pomocí jiných komunikačních prostředků, jako je fax nebo elektronická pošta, které přijímá členský stát, v němž se řízení zahajuje. Žalobní formulář obsahuje popis důkazních prostředků na podporu nároku a jsou k němu případně přiloženy příslušné podporné doklady.

2. Členské státy uvědomí Komisi o tom, které komunikační prostředky jsou pro ně přijatelné. Komise tyto informace zveřejní.

3. Nespadá-li nárok do oblasti působnosti tohoto nařízení, soud o tom vyrozumí žalobce. Pokud žalobce žalobu nevezme zpět, projedná ji soud podle procesního práva členského státu, v němž řízení probíhá.

4. Nejsou-li podle názoru soudu informace poskytnuté žalobcem přiměřené nebo dostatečně jasné nebo není-li žalobní formulář řádně vyplněn, umožní soud, pokud tento nárok není zjevně neopodstatněný nebo žaloba nepřijatelná, žalobci tento formulář doplnit nebo opravit, popřípadě poskytnout doplňující informace nebo doklady nebo vzít žalobu zpět, a to ve lhůtě, kterou stanoví. Soud k tomu použije vzorový formulář B uvedený v příloze II.

Pokud je nárok zjevně neopodstatněný nebo žaloba nepřijatelná nebo pokud žalobce nedoplní či neopraví žalobní formulář ve stanovené lhůtě, návrh se odmítne.

5. Členské státy zajistí, aby byl žalobní formulář k dispozici u všech soudů, u nichž může být zahájeno evropské řízení o drobných nárocích.

Článek 5

Průběh řízení

1. Evropské řízení o drobných nárocích je písemným řízením. Soud nařídí ústní jednání, pokud to pokládá za nutné nebo pokud o to některá ze stran požádá. Soud může takovou žádost zamítnout, má-li za to, že vzhledem k okolnostem případu je možné zajistit spravedlivý průběh řízení zjevně i bez ústního jednání. Zamítnutí se písemně zdůvodní. Zamítnutí není samostatně napadnutelné.

2. Po obdržení řádně vyplněného žalobního formuláře vyplní soud část I vzorového odpovědního formuláře C uvedeného v příloze III.

Kopie žalobního formuláře a případných podpůrných dokladů se spolu s takto vyplněným odpovědním formulářem doručí žalovanému v souladu s článkem 13. Tyto písemnosti se odešlou do 14 dnů od obdržení řádně vyplněného žalobního formuláře.

3. Žalovaný odpoví do 30 dnů od doručení žalobního a odpovědního formuláře tak, že vyplní část II vzorového odpovědního formuláře C a zašle jej spolu s případnými příslušnými podpůrnými doklady zpět příslušnému soudu, popřípadě jakýmkoli jiným vhodným způsobem bez použití uvedeného odpovědního formuláře.

4. Do 14 dnů od obdržení odpovědi žalovaného zašle soud žalobci kopii tohoto vyjádření spolu s případnými příslušnými podpůrnými doklady.

5. Pokud žalovaný ve své odpovědi tvrdí, že hodnota nepeněžitěho nároku překračuje částku stanovenou v čl. 2 odst. 1, rozhodne soud do 30 dnů od odeslání odpovědi žalobci, zda nárok spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení. Toto rozhodnutí není samostatně napadnutelné.

6. Jakákoliv vzájemná žaloba, která se předloží na vzorovém formuláři A, a případné příslušné podpůrné doklady se žalobci doručí v souladu s článkem 13. Tyto písemnosti se odešlou do 14 dnů po jejich obdržení.

Žalobce na případnou vzájemnou žalobu odpoví do 30 dnů od doručení.

7. Přesahuje-li vzájemný nárok částku stanovenou v čl. 2 odst. 1, neprojedná se žaloba a vzájemná žaloba v rámci evropského řízení o drobných nárocích, nýbrž podle procesního práva členského státu, v němž řízení probíhá.

Články 2 a 4 a odstavce 3, 4 a 5 tohoto článku se použijí obdobně i pro vzájemné nároky.

Článek 6

Jazyky

1. Žalobní formulář, odpověď, případná vzájemná žaloba, odpověď na takovou vzájemnou žalobu a popis příslušných podpůrných dokladů se předkládají v jazyce či v jednom z jazyků soudu.

2. Je-li soudu předložen další dokument v jiném jazyce, než ve kterém probíhá řízení, může soud požadovat překlad tohoto dokumentu, pouze je-li to nezbytné pro vydání rozhodnutí.

3. Odmítá-li strana přijetí dokumentu, protože tento dokument není vyhotoven:

a) v úředním jazyce přijímajícího členského státu, nebo je-li v daném členském státě více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán, nebo

b) v jazyce, kterému adresát rozumí,

vyrozumí soud o této skutečnosti druhou stranu s cílem, aby tato strana poskytla překlad dokumentu.

Článek 7**Ukončení řízení**

1. Do 30 dnů od obdržení odpovědi žalovaného nebo žalobce ve lhůtě stanovené v čl. 5 odst. 3 nebo 6 vydá soud rozhodnutí nebo
 - a) si vyžádá od stran ve stanovené lhůtě nepřesahující 30 dnů další informace týkající se nároku;
 - b) provede dokazování podle článku 9 nebo
 - c) předvolá strany k ústnímu jednání, které se koná do 30 dnů od předvolání.
2. Soud vydá rozhodnutí buď do 30 dnů od ústního jednání nebo po obdržení všech informací nezbytných pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí se doručí stranám v souladu s článkem 13.
3. Neobdrží-li soud od příslušné strany odpověď ve lhůtě stanovené v čl. 5 odst. 3 nebo 6, vydá rozhodnutí o nároku nebo vzájemném nároku.

Článek 8**Ústní jednání**

Soud může vést ústní jednání prostřednictvím videokonference nebo pomocí jiných komunikačních technologií, pokud jsou k dispozici nezbytné technické prostředky.

Článek 9**Dokazování**

1. Soud určí způsob a rozsah dokazování, které je nezbytné pro vydání jeho rozhodnutí, v rámci platných pravidel přípustnosti důkazů. Soud může připustit dokazování prostřednictvím písemných výpovědí svědků, znalců nebo stran. Dále může připustit dokazování prostřednictvím videokonference nebo jiných komunikačních technologií, pokud jsou k dispozici nezbytné technické prostředky.
2. Soud může provést důkaz znaleckým posudkem nebo výpovědí svědků, pouze je-li to nutné pro vydání rozhodnutí. Soud přitom vezme v úvahu náklady.
3. Soud použije nejjednodušší a nejméně náročný způsob dokazování.

Článek 10**Zastupování stran**

Zastoupení advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva není povinné.

Článek 11**Poskytování pomoci stranám**

Členské státy zajistí, aby se stranám při vyplňování formulářů dostalo praktické pomoci.

Článek 12**Úloha soudu**

1. Soud stranám neukládá povinnost provést právní posouzení nároku.
2. Je-li to nezbytné, vyrozumí soud strany sporu o procesních otázkách.
3. Je-li to vhodné, snaží se soud o dosažení smíru mezi stranami.

Článek 13**Doručování písemností**

1. Písemnosti se doručují poštou s potvrzením o přijetí s uvedením data přijetí.
2. Pokud není možné provést doručení v souladu s odstavcem 1, lze je provést jedním ze způsobů uvedených v článcích 13 a 14 nařízení (ES) č. 805/2004.

Článek 14**Lhůty**

1. Pokud soud stanoví lhůtu, musí být dotčená strana informována o důsledcích jejího zmeškání.
2. Vyžaduje-li to ochrana práv stran, může soud za výjimečných okolností prodloužit lhůty stanovené v čl. 4 odst. 4, čl. 5 odst. 3 a 6 a čl. 7 odst. 1.
3. Pokud soud za výjimečných okolností nemůže dodržet lhůty stanovené v čl. 5 odst. 2 až 6 a v článku 7, přijme opatření vyžadovaná těmito ustanoveními co nejdříve.

Článek 15**Vykonatelnost rozhodnutí**

1. Rozhodnutí je vykonatelné bez ohledu na jakýkoli možný opravný prostředek. Složení jistoty se nevyžaduje.
2. Článek 23 se použije rovněž v případech, kdy má být rozhodnutí vykonáno v tom členském státě, ve kterém bylo vydáno.

Článek 16

Náklady

Náklady řízení nese strana, která neměla úspěch ve věci. Soud však straně, která měla úspěch ve věci, nepřizná náhradu nákladů v rozsahu, v němž nebyly nutně vynaložené nebo nebyly přiměřené ve vztahu k nároku.

Článek 17

Opravné prostředky

1. Členské státy informují Komisi o tom, zda jejich procesní právo připouští proti rozhodnutí vydanému v rámci evropského řízení o drobných nárocích opravné prostředky, a o lhůtě, v níž musí být tyto opravné prostředky uplatněny. Komise tuto informaci zveřejní.

2. Článek 16 se použije pro jakýkoli opravný prostředek.

Článek 18

Minimální normy pro přezkum rozhodnutí

1. Žalovaný má právo požádat o přezkum rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích u příslušného soudu členského státu, v němž bylo rozhodnutí vydáno, jestliže:

- a) i) žalobní formulář nebo předvolání k ústnímu jednání byly doručeny způsobem bez dokladu o přijetí žalovaným osobně podle článku 14 nařízení (ES) č. 805/2004 a
- ii) doručení nebylo skutečně dostatečně včas, aby mohl připravit svou obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany,
- nebo
- b) žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil,

pokud v obou případech jedná neprodleně.

2. Odmítne-li soud přezkum s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů uvedených v odstavci 1, zůstává rozhodnutí v platnosti.

Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených v odstavci 1, je rozhodnutí vydané v evropském řízení o drobných nárocích od počátku neplatné.

Článek 19

Použitelné procesní právo

Nestanoví-li toto nařízení jinak, řídí se evropské řízení o drobných nárocích procesním právem členského státu, v němž řízení probíhá.

KAPITOLA III

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ

Článek 20

Uznání a výkon rozhodnutí

1. Rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě se uzná a vykoná v jiném členském státě, aniž je nutné prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.

2. Soud vyhotoví na žádost některé ze stran osvědčení o rozhodnutí vydaném v rámci evropského řízení o drobných nárocích na vzorovém formuláři D uvedeném v příloze IV, a to bez dalších nákladů.

Článek 21

Vykonávací řízení

1. Aniž jsou dotčena ustanovení této kapitoly, řídí se vykonávací řízení právem členského státu výkonu.

Rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích se vykonává za stejných podmínek jako rozhodnutí vydané v členském státě výkonu.

2. Strana, která žádá o výkon rozhodnutí, předloží:

- a) kopii rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a
- b) kopii osvědčení uvedeného v čl. 20 odst. 2 a v případě potřeby jeho překlad do úředního jazyka členského státu výkonu, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků soudního řízení v místě, kde se o výkon usiluje, v souladu s právními předpisy tohoto členského státu, anebo do jiného jazyka, který členský stát výkonu označil za přijatelný. Každý členský stát může označit úřední jazyk či jazyky orgánů Evropské unie, které nejsou jeho úředními jazyky a které jsou pro něj v případě evropského řízení o drobných nárocích přijatelné. Překlad obsahu formuláře D musí být vyhotoven osobou k tomu oprávněnou v jednom z členských států.

3. Od strany, která žádá o výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě, se nesmí požadovat, aby měla:

- a) pověřeného zástupce nebo
- b) poštovní adresu

v členském státě výkonu, kromě orgánů příslušných pro vykonávací řízení.

4. Od strany, která v jednom členském státě žádá o výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě, se nesmí z důvodu, že je cizím státním příslušníkem nebo že nemá bydliště ani nepobývá v členském státě výkonu, požadovat složení jistoty, kauce či vkladu, ať už je jejich označení jakékoli.

Článek 22

Zamítnutí výkonu

1. Výkon je na návrh osoby, proti níž je požadován, příslušným soudem v členském státě výkonu zamítnut, jestliže je rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích neslučitelné s dřívějším rozhodnutím vydaným v kterémkoli členském státě nebo ve třetí zemi, pokud:

- a) se dřívější rozhodnutí týkalo téže věci mezi stejnými stranami;
- b) dřívější rozhodnutí bylo vydáno v členském státě výkonu nebo splňuje podmínky nezbytné pro jeho uznání v členském státě výkonu a
- c) proti neslučitelnosti nebyla a nemohla být vznesena námitka při soudním řízení v členském státě, v němž bylo rozhodnutí v rámci evropského řízení o drobných nárocích vydáno.

2. V žádném případě nesmí být v členském státě výkonu rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích přezkoumáváno ve věci samé.

Článek 23

Zastavení nebo omezení výkonu

Pokud strana napadla rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích nebo trvá možnost takového napadení či pokud strana žádá o přezkum ve smyslu článku 18, může příslušný soud nebo orgán v členském státě výkonu na návrh strany, proti níž je výkon požadován:

- a) omezit vykonávací řízení na ochranná opatření;
- b) podmínit výkon složením jistoty, kterou sám určí, nebo
- c) za výjimečných okolností vykonávací řízení zastavit.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 24

Informace

Členské státy spolupracují, aby poskytly veřejnosti a odborným kruhům informace o evropském řízení o drobných nárocích, včetně informací o nákladech, a to zejména prostřednictvím Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci zřízené rozhodnutím 2001/470/ES.

Článek 25

Informace týkající se soudní příslušnosti, komunikačních prostředků a opravných prostředků

1. Do 1. ledna 2008 členské státy oznámí Komisi:

- a) soudy, které jsou příslušné vydávat rozhodnutí v rámci evropského řízení o drobných nárocích;
- b) komunikační prostředky přijatelné pro účely evropského řízení o drobných nárocích, které jsou soudům podle čl. 4 odst. 1 k dispozici;
- c) zda jejich procesní právo připouští opravné prostředky podle článku 17 a u kterého soudu mohou být podány;
- d) jazyky přijatelné podle čl. 21 odst. 2 písm. b) a
- e) orgány příslušné pro výkon a orgány příslušné pro účely článku 23.

Členské státy oznámí Komisi jakékoli další změny těchto informací.

2. Komise zveřejní informace oznámené podle odstavce 1 v *Úředním věstníku Evropské unie* i jinými vhodnými prostředky.

Článek 26

Prováděcí opatření

Opatření určená ke změně jiných než podstatných prvků tohoto nařízení, včetně jeho doplnění, týkající se aktualizací nebo technických úprav formulářů v přílohách se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 27 odst. 2.

Článek 27

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 28

Přezkum

Do 1. ledna 2014 Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru podrobnou zprávu přezkoumávající fungování evropského řízení o drobných nárocích, včetně omezení hodnoty nároku uvedeného v čl. 2 odst. 1. Zpráva bude obsahovat hodnocení fungování tohoto řízení i rozšířené hodnocení jeho dopadu pro každý členský stát.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

Ve Štrasburku dne 11. července 2007.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za tímto účelem a aby bylo zajištěno, že jsou řádně zohledněny osvědčené postupy v Evropské unii a že odrážejí zásady zlepšování právní úpravy, poskytnou členské státy Komisi informace týkající se přeshraničního fungování evropského řízení o drobných nárocích. Tyto informace zahrnou soudní poplatky, délku trvání řízení, účinnost, snadnost používání a vnitřní řízení o drobných nárocích v členských státech.

Zpráva Komise bude případně doplněna o návrhy změn.

Článek 29

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 1. ledna 2009, s výjimkou článku 25, který se použije ode dne 1. ledna 2008.

Za Radu
předseda
M. LOBO ANTUNES

PŘÍLOHA I

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH
FORMULÁŘ A
ŽALOBNÍ FORMULÁŘ

(Čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích)

Spisová značka (*):

Soud obdržel dne ____/____/____ (*)

(*) Vyplní soud.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

PŘEČTĚTE SI PROSÍM POKYNY NA ZAČÁTKU KAŽDÉHO ODDÍLU – USNADNÍ VÁM VYPLNĚNÍ FORMULÁŘE.

Jazyk

Vyplňte formulář v jazyce soudu, jemuž svůj návrh zasíláte. Formulář je k dispozici na internetových stránkách Evropského soudního atlasu http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_cs.htm ve všech úředních jazycích orgánů Evropské unie. To Vám může pomoci při vyplňování formuláře v požadovaném jazyce.

Podpůrné doklady

K tomuto formuláři by případně měly být přiloženy příslušné podpůrné doklady. To Vám však nebrání předložit případné další důkazy během řízení.

Kopie žalobního formuláře a případných podpůrných dokladů bude doručena žalovanému. Žalovaný bude mít možnost odpovědět.

1. Soud

V tomto oddílu se uvádí soud, u kterého podáváte žalobu. Při výběru soudu je třeba zohlednit důvody soudní příslušnosti. V oddílu 4 naleznete neúplný výčet možných důvodů soudní příslušnosti.

1. *U kterého soudu podáváte žalobu?*

1.1 *Název:*

1.2 *Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:*

1.3 *Město a poštovní směrovací číslo:*

1.4 *Země:*

2. Žalobce

V tomto oddílu uveďte své jméno jako žalobce a případně jméno svého zástupce. Zastupování advokátem nebo jiným odborníkem z oboru práva není povinné.

V některých zemích nemusí uvedení poštovní příhrádky jako adresy postačovat, a proto byste měl/a uvést ulici, číslo a poštovní směrovací číslo. Pokud tak neučiníte, je možné, že dokument nebude doručen.

V políčku „jiné údaje“ můžete uvést další informace umožňující identifikaci Vaší osoby, např. Vaše datum narození, povolání, postavení v dané společnosti, osobní identifikační číslo a identifikační číslo společnosti v některých členských státech.

V případě více než jednoho žalobce použijte další listy.

2. *Údaje o žalobci*

- 2.1 Příjmení, jméno/název:
- 2.2 Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:
- 2.3 Město a poštovní směrovací číslo:
- 2.4 Země:
- 2.5 Telefon (*):
- 2.6 E-mail (*):
- 2.7 Případný zástupce žalobce a kontaktní údaje (*):
- 2.8 Jiné údaje (*):

3. *Žalovaný*

V tomto oddílu uveďte žalovaného a je-li znám, jeho zástupce. Žalovaný není povinen nechat se zastupovat advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva.

V některých zemích nemusí uvedení poštovní příhrádky jako adresy postačovat, a proto byste měl/a uvést ulici, číslo a poštovní směrovací číslo. Pokud tak neučiníte, je možné, že dokument nebude doručen.

V políčku „jiné údaje“ můžete uvést další informace umožňující identifikovat žalovaného, např. datum narození, povolání, postavení v dané společnosti, osobní identifikační číslo a identifikační číslo společnosti v některých členských státech. V případě více než jednoho žalovaného použijte další listy.

3. *Údaje o žalovaném*

- 3.1 Příjmení, jméno/název:
- 3.2 Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:
- 3.3 Město a poštovní směrovací číslo:
- 3.4 Země:
- 3.5 Telefon (*):
- 3.6 E-mail (*):
- 3.7 Zástupce žalovaného, je-li znám, a kontaktní údaje (*):
- 3.8 Jiné údaje (*):

4. *Příslušnost soudu*

Vaše žaloba musí být podána u soudu, který je příslušný se jí zabývat. Příslušnost soudu je stanovena v souladu s nařízením Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Tento oddíl obsahuje neúplný výčet možných důvodů příslušnosti soudu.

Informace o pravidlech týkajících se soudní příslušnosti naleznete v Evropském soudním atlasu na internetové stránce http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_cs.htm.

Můžete také konzultovat internetovou stránku http://ec.europa.eu/civiljustice/glossary/glossary_cs.htm, kde jsou vysvětleny některé zde použité právní pojmy.

(*) Nepovinné.

4. Čím odůvodňujete příslušnost soudu?

- 4.1 Bydliště žalovaného ☐
- 4.2 Bydliště spotřebitele ☐
- 4.3 V pojistných případech bydliště pojistníka, pojištěného nebo oprávněné osoby ☐
- 4.4 Místo plnění závazku, o němž se jedná ☐
- 4.5 Místo škodné události ☐
- 4.6 Místo, kde se nachází nemovitost ☐
- 4.7 Dohoda stran o volbě soudu ☐
- 4.8 Jiný důvod (blíže vysvětlíte): _____

5. Přeshraniční povaha případu

Abyste mohl/a využít evropského řízení o drobných nárocích, musí mít Váš případ přeshraniční povahu. Případ má přeshraniční povahu, pokud alespoň jedna ze stran má bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu.

5. Přeshraniční povaha případu

- 5.1 Země, v níž má žalobce bydliště nebo místo obvyklého pobytu: _____
- 5.2 Země, v níž má žalovaný bydliště nebo místo obvyklého pobytu: _____
- 5.3 Členský stát soudu: _____

6. Bankovní údaje (nepovinné)

V oddílu 6.1 můžete soud informovat o tom, jakým způsobem hodláte zaplatit soudní poplatky. Vezměte prosím na vědomí, že ne všechny způsoby platby mohou být také použitelné u soudu, u něhož žalobu podáváte. Ověřte si, který způsob platby soud přijímá. Za tímto účelem se můžete buď obrátit na dotýčný soud, nebo informace také naleznete na internetových stránkách Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci (<http://ec.europa.eu/civiljustice>).

Zvolíte-li platbu prostřednictvím kreditní karty nebo povolíte-li soudu inkaso z Vašeho bankovního účtu, je třeba, abyste v dodatku tohoto formuláře uvedl/a nezbytné údaje týkající se kreditní karty či bankovního účtu. Dodatek slouží výhradně pro informaci soudu a žalovanému nebude předán.

V oddílu 6.2 můžete uvést, jaký způsob platby si přejete pro platbu ze strany žalovaného, například v případě, že by si žalovaný přál bez prodlení částku zaplatit ještě před vydáním rozhodnutí. Pokud si přejete platbu bankovním převodem, uveďte prosím potřebné bankovní údaje.

6. Bankovní údaje (*)

6.1 Jak uhradíte soudní poplatky?

- 6.1.1 Bankovním převodem ☐
- 6.1.2 Kreditní kartou ☐ (vyplňte dodatek)
- 6.1.3 Inkasem z Vašeho bankovního účtu ☐ (vyplňte dodatek)
- 6.1.4 Jinak (prosím upřesněte): _____

6.2 Na jaký účet má žalovaný převést požadovanou nebo přiznanou částku?

- 6.2.1 Majitel účtu: _____
- 6.2.2 Název banky, BIC nebo jiný příslušný bankovní kód: _____
- 6.2.3 Číslo účtu / IBAN: _____

7. Nárok

Oblast působnosti: Vezměte prosím na vědomí, že evropské řízení o drobných nárocích má omezenou oblast působnosti. Nároky, jejichž hodnota je vyšší než 2000 EUR nebo které jsou uvedeny v článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích, nemohou být v tomto řízení projednány. Jestliže Váš nárok nesouvisí s věcí spadající do oblasti působnosti uvedeného nařízení podle článku 2, bude řízení pokračovat před příslušnými soudy v souladu s pravidly běžného občanského soudního řízení. Pokud si v takovém případě nepřejete v řízení pokračovat, měl/a byste svou žalobu vzít zpět.

Peněžitý nebo nepeněžitý nárok: Uveďte, zda jsou předmětem Vašeho nároku peníze nebo něco jiného (nepeněžitý nárok), např. dodání zboží, a poté vyplňte buď oddíl 7.1 nebo oddíl 7.2. Pokud předmětem Vašeho nároku nejsou peníze, uveďte prosím odhadovanou hodnotu svého nároku. V případě nepeněžitého nároku je třeba uvést, zda uplatňujete druhotný nárok na náhradu škody pro případ, že původní nárok nelze uspokojit.

Chcete-li požadovat náhradu nákladů řízení (např. náklady na překlad, honorář advokáta, náklady na doručení písemností atd.), měl/a byste tuto skutečnost uvést v oddílu 7.3. Vezměte prosím na vědomí, že pravidla týkající se náhrady nákladů přiznávané soudy se v jednotlivých členských státech liší. Podrobnosti o kategoriích nákladů v jednotlivých členských státech naleznete na internetové stránce Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci (<http://ec.europa.eu/civiljustice>).

Chcete-li požadovat smluvní úroky, např. z půjčky, měl/a byste uvést úrokovou sazbu a den, od něhož se počítají. Bude-li Vaší žalobě vyhověno, může soud přiznat zákonné úroky. Chcete-li úroky požadovat, uveďte tuto skutečnost a den, od něhož mají být počítány.

7. O Vašem nároku

☐ 7.1 Peněžitý nárok

7.1.1 Jistina (bez úroků a nákladů): _____

7.1.2 Měna:

☐ Euro (EUR)☐ bulharský leva (BGN)☐ kyperská libra (CYP)☐ česká koruna (CZK)☐ estonská koruna (EEK)☐ libra šterlinků (GBP)☐ maďarský forint (HUF)☐ lotyšský lats (LVL)☐ litevský litas (LTL)☐ maltská lira (MTL)☐ polský zlotý (PLN)☐ rumunský leu (RON)☐ švédská koruna (SEK)☐ slovenská koruna (SKK)☐ jiná (upřesněte): _____☐ 7.2 Jiný nárok:

7.2.1 Upřesněte, co požadujete:

7.2.2 Odhadovaná hodnota nároku: _____

Měna:

☐ Euro (EUR)☐ bulharský leva (BGN)☐ kyperská libra (CYP)☐ česká koruna (CZK)☐ estonská koruna (EEK)☐ libra šterlinků (GBP)☐ maďarský forint (HUF)☐ lotyšský lats (LVL)☐ litevský litas (LTL)☐ maltská lira (MTL)☐ polský zlotý (PLN)☐ rumunský leu (RON)☐ švédská koruna (SEK)☐ slovenská koruna (SKK)☐ jiná (upřesněte): _____

7.3 Požadujete náhradu nákladů řízení?

7.3.1 Ano

☐

7.3.2 Ne

☐

7.3.3 Jestliže ano, uveďte prosím, jaké náklady požadujete nahradit a požadovanou částku nebo výši doposud vynaložených nákladů:

7.4 Požadujete úrok?

Ano

☐

Ne

☐

Pokud ano, jedná se o

smluvní úrok?

☐

pokud ano, přejděte k bodu 7.4.1

zákonný úrok?

☐

pokud ano, přejděte k bodu 7.4.2

7.4.1 V případě smluvního úroku:

1) činí úroková sazba

☐

_____ %

☐

_____ % nad základní sazbou ECB

☐

jiná hodnota: _____

2) je úrok požadován od: ____/____/____ (datum)

7.4.2 V případě zákonného úroku

je úrok požadován od: ____/____/____ (datum)

8. Podrobnosti o nároku

V oddílu 8.1 stručně popište svůj nárok.

V bodu 8.2 popište relevantní důkazní prostředky. Může se jednat například o listinné důkazy (např. smlouvy, stvrzenky atd.) nebo o ústní či písemné výpovědi svědků. U každého důkazního prostředku uveďte, který aspekt Vašeho nároku jím podporujete.

V případě nedostatku místa můžete připojit další listy.

8. Podrobnosti o nároku:

8.1 Odůvodněte svůj nárok; uveďte například, co se kdy a kde stalo.

8.2 Popište, jaké důkazní prostředky zamýšlíte předložit na podporu svého nároku a uveďte, jaké aspekty tohoto nároku tyto prostředky podporují. Připojte případně příslušné podpůrné doklady.

8.2.1 Listinný důkaz

☐

upřesněte

8.2.2 Výpovědi svědků

☐

upřesněte

8.2.3 Jiné

☐

upřesněte

Ústní jednání Vezměte, prosím, na vědomí, že evropské řízení o drobných nárocích je písemným řízením. V tomto formuláři nebo později však můžete požádat, aby se konalo ústní jednání. Soud může ústní jednání nařídit, jestliže je pokládá za nutné pro zaručení spravedlivého řízení, nebo je po zvážení všech okolností případu může zamítnout.

8.3 Požadujete, aby se konalo ústní jednání?

Ano

☐

Ne

☐

Pokud ano, uveďte důvody (*):

9. Osvědčení

Rozhodnutí vydané v některém členském státě v rámci evropského řízení o drobných nárocích může být uznáno a vykonáno v jiném členském státě. Máte-li v úmyslu žádat uznání a výkon v jiném členském státě, než je členský stát soudu, můžete v tomto formuláři požádat, aby soud poté, co rozhodne ve Váš prospěch, vystavil osvědčení o tomto rozhodnutí.

9. Osvědčení

Žádám soud, aby vystavil osvědčení o rozhodnutí.

Ano ☐

Ne ☐

10. Datum a podpis

Nezapomeňte na poslední straně formuláře uvést čitelně své jméno, žalobu podepsat a uvést datum.

10. Datum a podpis

Žádám tímto soud, aby na základě mé žaloby vydal rozhodnutí proti žalovanému.

Prohlašuji, že uvedené údaje jsou podle mého nejlepšího vědomí a svědomí pravdivé.

V

Dne ____/____/____

Jméno a podpis:

Dodatek k žalobnímu formuláři (formulář A)

Bankovní údaje pro účely platby soudních poplatků (*)

Majitel účtu / držitel kreditní karty:

Název banky, BIC nebo jiný příslušný bankovní kód/společnost, která vydala kreditní kartu:

Číslo účtu nebo IBAN / Číslo, datum konce platnosti a bezpečnostní kód kreditní karty:

(*) Nepovinné.

PŘÍLOHA II

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

FORMULÁŘ B

ŽÁDOST SOUDU O DOPLNĚNÍ NEBO OPRAVU ŽALOBNÍHO FORMULÁŘE

(Čl. 4 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích)

Vyplní soud.

Spisová značka:

Soud obdržel dne: ____/____/____.

1. Soud

1.1 Název:

1.2 Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:

1.3 Město a poštovní směrovací číslo:

1.4 Země:

2. Žalobce

2.1 Příjmení, jméno/název:

2.2 Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:

2.3 Město a poštovní směrovací číslo:

2.4 Země:

2.5 Telefon (*):

2.6 E-mail (*):

2.7 Případný zástupce žalobce a kontaktní údaje (*):

2.8 Další údaje (*):

3. Žalovaný

3.1 Příjmení, jméno/název:

3.2 Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:

3.3 Město a poštovní směrovací číslo:

3.4 Země:

3.5 Telefon (*):

3.6 E-mail (*):

3.7 Případný zástupce žalovaného a kontaktní údaje (*):

3.8 Další údaje (*):

(*) Nepovinné.

Soud posoudil Váš žalobní formulář a shledal, že není dostatečně srozumitelný, odůvodněný nebo řádně vyplněný. Prosím doplňte nebo opravte svůj formulář, jak je uvedeno níže, v jazyce soudu, a to co nejdříve, nejpozději však do _____.

Pokud návrh nedoplníte nebo neopravíte ve výše stanovené lhůtě, soud jej odmítne za podmínek stanovených nařízením (ES) č. 861/2007.

Váš žalobní formulář nebyl vyplněn ve správném jazyce. Vyplňte jej prosím v jednom z těchto jazyků:

Bulharština	☐	Čeština	☐	Němčina	☐
Estonština	☐	Španělština	☐	Řečtina	☐
Francouzština	☐	Irština	☐	Italština	☐
Lotyština	☐	Litevština	☐	Maďarština	☐
Maltština	☐	Nizozemština	☐	Polština	☐
Portugalština	☐	Rumunština	☐	Slovenština	☐
Slovinština	☐	Finština	☐	Švédština	☐
Angličtina	☐	jiný: (prosím upřesněte) _____			

Tyto oddíly žalobního formuláře musí být doplněny nebo opraveny tak, jak je uvedeno níže:

—
—
—
—

V _____

Dne ____/____/____

Podpis nebo razítko:

PŘÍLOHA III

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

FORMULÁŘ C

ODPOVĚDNÍ FORMULÁŘ

(Čl. 5 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích)

DŮLEŽITÉ INFORMACE A POKYNY PRO ŽALOVANÉHO

V rámci evropského řízení o drobných nárocích na Vás byla podána žaloba uvedená v připojeném žalobním formuláři.

Odpovědět můžete tak, že vyplníte část II tohoto formuláře a zašlete jej zpět soudu, nebo jakýmkoli jiným vhodným způsobem, a to do 30 dnů od doručení žalobního formuláře společně s odpovědním formulářem.

Vezměte prosím na vědomí, že pokud neodpovíte do 30 dnů, soud vydá rozhodnutí.

Přesvědčte se, zda je na poslední stránce odpovědního formuláře čitelně napsáno Vaše jméno a příjmení a připojen Váš podpis a datum.

Přečtěte si prosím pokyny uvedené v žalobním formuláři, mohou Vám pomoci při přípravě Vaší odpovědi.

Jazyk: Odpovědět byste měl/a v jazyce soudu, který Vám tento formulář zaslal.

Tento formulář je k dispozici na internetových stránkách Evropského soudního atlasu http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_cs.htm ve všech úředních jazycích orgánů Evropské unie. To Vám může pomoci při vyplňování formuláře v požadovaném jazyce.

Ústní jednání: Vezměte prosím na vědomí, že evropské řízení o drobných nárocích je písemným řízením. Můžete však požádat, aby se konalo ústní jednání. Mějte prosím na vědomí, že s přihlédnutím k okolnostem případu může soud tuto žádost zamítnout.

Podpůrné doklady: Můžete uvést možné důkazní prostředky a případně připojit podpůrné doklady.

Vzájemný nárok: Pokud chcete uplatnit vůči žalobci vzájemný nárok, vyplňte a přiložte prosím samostatný formulář A, který naleznete na internetové adrese http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/fillinginformation_cs.htm nebo obdržíte od soudu, který vám tento formulář zaslal. Vezměte prosím na vědomí, že v případě vzájemného nároku budete považován/a za žalobce.

Oprava údajů o Vás: V oddíle 6 „Další údaje“ můžete rovněž opravit nebo doplnit údaje o Vaší osobě (např. kontaktní údaje, zástupce atd.).

Další listy: V případě nedostatku místa můžete připojit další listy.

Část I (vyplní soud)

Jméno žalobce:

Jméno žalovaného:

Soud:

Žaloba:

Spisová značka:

Část II (vyplní žalovaný)

1. Uznáváte nárok?
- Ano ☐
- Ne ☐
- Částečně ☐
- Pokud byla Vaše odpověď „ne“ či „částečně“, uveďte prosím důvody:
- Nárok spadá mimo oblast působnosti evropského řízení o drobných nárocích ☐
- prosím upřesněte níže
- Jiné důvody ☐
- prosím upřesněte níže
2. Pokud nárok neuznáváte, popište prosím důkazy, které si přejete předložit k jeho popření. Uveďte prosím, kterých částí Vaší odpovědi se důkazy týkají. Připojte případně příslušné podpůrné doklady.
- 2.1 Písemné důkazy ☐ prosím upřesněte níže
- 2.2 Výpovědi svědků ☐ prosím upřesněte níže
- 2.3 Jiné ☐ prosím upřesněte níže
3. Požadujete, aby se konalo ústní jednání?
- Ano ☐
- Ne ☐
- Pokud ano, uveďte prosím důvody (*):
4. Požadujete náhradu nákladů řízení?
- 4.1 Ano ☐
- 4.2 Ne ☐
- 4.3 Jestliže ano, uveďte prosím, jaké náklady požadujete nahradit a pokud možno požadovanou částku nebo výši doposud vynaložených nákladů:
5. Chcete uplatnit vzájemný nárok?
- 5.1 Ano ☐
- 5.2 Ne ☐
- 5.3 Pokud ano, vyplňte a přiložte prosím samostatný formulář A.
6. Další údaje (*):
7. Datum a podpis
- Prohlašuji, že uvedené údaje jsou podle mého nejlepšího vědomí a svědomí pravdivé.
- V _____
- Dne ____/____/____
- Jméno a podpis:

(*) Nepovinné.

PŘÍLOHA IV

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

FORMULÁŘ D

OSVĚDČENÍ O ROZHODNUTÍ VYDANÉM V RÁMCI EVROPSKÉHO ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

(Čl. 20 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích)

Vyplní soud.

1.	<i>Soud</i>
1.1	Název:
1.2	Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:
1.3	Město a poštovní směrovací číslo:
1.4	Země:
2.	<i>Žalobce</i>
2.1	Příjmení, jméno/název:
2.2	Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:
2.3	Město a poštovní směrovací číslo:
2.4	Země:
2.5	Telefon (*):
2.6	E-mail (*):
2.7	Případný zástupce žalobce a kontaktní údaje (*):
2.8	Další údaje (*):
3.	<i>Žalovaný</i>
3.1	Příjmení, jméno/název:
3.2	Ulice a číslo popisné / poštovní příhrádka:
3.3	Město a poštovní směrovací číslo:
3.4	Země:
3.5	Telefon (*):
3.6	E-mail (*):
3.7	Případný zástupce žalovaného a kontaktní údaje (*):
3.8	Další údaje (*):

(*) Nepovinné.

4. *Rozhodnutí*

4.1 Datum:

4.2 Spisová značka:

4.3 Obsah rozhodnutí:

4.3.1 Soud ukládá _____, aby _____ zaplatil/a _____

1) jistinu:

2) úroky:

3) náklady:

4.3.2 Soud ukládá _____, aby _____

(V případě, že rozhodnutí vydal odvolací soud, nebo v případě přezkumu rozhodnutí.)

Toto rozhodnutí nahrazuje rozhodnutí vydané dne ____/____/____, spisová značka _____, a jakékoliv osvědčení, které se uvedeného rozhodnutí týká.

TOTO ROZHODNUTÍ SE UZNÁ A VYKONÁ V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ, ANIŽ JE NUTNÉ PROHLÁŠENÍ VYKONATELNOSTI A BEZ MOŽNOSTI NAPADNOUT JEHO UZNÁNÍ.

V _____

Datum ____/____/____

Podpis nebo razítko:

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 862/2007

ze dne 11. července 2007

o statistice Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 311/76 o sestavování statistik o zahraničních pracovnících

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 285 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Pokud jde o společnou analýzu a lepší výměnu statistik o migraci a azylu, tak podle závěrů zasedání Rady ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci konané ve dnech 28. a 29. května 2001 existuje potřeba souhrnného a jednotného rámce pro budoucí zlepšení statistik.

(2) V dubnu 2003 Komise zveřejnila sdělení Radě a Evropskému parlamentu, kterým se stanoví akční plán na shromažďování a analýzu statistik Společenství v oblasti migrace. Ten zahrnoval řadu důležitých změn za účelem úplnosti a zvýšení stupně harmonizace těchto statistik. Podle akčního plánu bylo cílem Komise navrhnout právní úpravu statistiky Společenství týkající se migrace a azylu.

(3) Na zasedání Evropské rady v Soluni konaném ve dnech 19. a 20. června 2003 se dospělo k závěru, že je zapotřebí mít účinnější mechanismy pro shromažďování a analýzu údajů o migraci a azylu v Evropské unii.

(4) Ve svém usnesení ze dne 6. listopadu 2003 ⁽³⁾ k výše uvedenému sdělení Komise Evropský parlament poznamenal, že je zapotřebí přijmout právní úpravu pro zajištění

souhrnných statistik, které jsou nutné pro rozvoj spravedlivých a účinných politik Společenství v oblasti migrace. Toto usnesení podporuje plány Komise navrhnout právní úpravu migrační a azylové statistiky.

(5) Rozšíření Evropské unie přineslo další geografický a politický rozměr pro šíří jevů spojených s migrací. Přineslo také další stimul pro poptávku po přesných, včasných a harmonizovaných statistických informacích. Stále více jsou také potřebné statistické informace týkající se povolení, vzdělání, kvalifikace a druhu činnosti migrantů.

(6) Harmonizované a srovnatelné statistiky Společenství o migraci a azylu jsou nezbytně nutné pro vývoj a sledování právních předpisů a politik Společenství týkajících se imigrace a azylu a volného pohybu osob.

(7) Je potřeba posílit výměnu statistických informací o migraci a azylu a zlepšit kvalitu shromažďování statistik ve Společenství a výsledných výstupů, ke kterým až dosud docházelo na základě řady neformálních dohod.

(8) Je nezbytně důležité, aby byly k dispozici informace z celé Evropské unie pro účely sledování vývoje a provádění právních předpisů a politiky Společenství. Současná praxe většinou nezajišťuje dostatečně a jednotně pravidelné, včasné a rychlé poskytování a šíření harmonizovaných údajů.

(9) Toto nařízení neobsahuje odhady počtu osob, které se nelegálně zdržují v členských státech. Členské státy by neměly takové odhady či údaje o těchto osobách poskytovat Komisi (Eurostatu), i když tyto osoby mohou být na základě šetření zahrnuty do stavu obyvatelstva.

(10) Tam, kde je to možné, jsou definice použité pro účely tohoto nařízení převzaty z doporučení OSN ke statistice zahraniční migrace, doporučení OSN pro sčítání lidu, domů a bytů v regionu Evropské hospodářské komise OSN nebo z právních předpisů ES a měly by být aktualizovány na základě příslušných postupů.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 185, 8.8.2006, s. 31.

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 14. března 2007 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 12. července 2007.

⁽³⁾ Úř. věst. C 83 E, 2.4.2004, s. 94.

- (11) V důsledku nových potřeb Společenství týkajících se migrační a azylové statistiky jsou ustanovení nařízení Rady (EHS) č. 311/76 ze dne 9. února 1976 o sestavování statistik o zahraničních pracovnících ⁽¹⁾ zastaralá.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

- (12) Nařízení (EHS) č. 311/76 by proto mělo být zrušeno.

Toto nařízení zavádí společná pravidla pro shromažďování a sestavování statistik Společenství o:

- (13) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž zavést společná pravidla pro shromažďování a sestavování statistik Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a může ho proto být vzhledem k rozsahu akce lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity, jak je stanoveno v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

a) přistěhování na území členských států a vystěhování z území členských států včetně toků z území jednoho členského státu na území jiného a toků mezi členským státem a územím třetí země;

b) státním občanství a zemi narození osob s místem obvyklého pobytu na území členských států;

- (14) Nařízení Rady (ES) č. 322/97 ze dne 17. února 1997 o statistice Společenství ⁽²⁾ zakládá referenční rámec pro ustanovení tohoto nařízení. Vyžaduje zejména vyhovění zásadám nestrannosti, spolehlivosti, objektivit, vědecké nezávislosti, efektivnosti nákladů a statistické důvěrnosti.

c) správních a soudních řízeních a procesech v členských státech týkajících se přistěhovalectví, udělování povolení k pobytu, státního občanství, azylu a jiných forem mezinárodní ochrany a prevence nezákonného přistěhovalectví.

Článek 2

Definice

- (15) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi ⁽³⁾.

1. Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- (16) Zejména by Komise měla být zmocněna k tomu, aby aktualizovala definice, rozhodovala o seskupování údajů a možnostech dalšího členění a stanovila pravidla pro normy přesnosti a kvality. Jelikož tato opatření mají obecný význam a jejich účelem je změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení a doplnit jej o nové jiné než podstatné prvky, měla by být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

a) „místem obvyklého pobytu“ místo, kde osoba obvykle tráví období každodenního odpočinku bez ohledu na dočasnou nepřítomnost pro účely rekreace, dovolené, návštěv u přátel a příbuzných, služebních cest, léčení nebo náboženských poutí; v případě, že tyto informace nejsou k dispozici, pak místo zákonného nebo ohlášeného pobytu;

b) „přistěhování“ postup, kterým osoba získá své místo obvyklého pobytu na území členského státu na dobu, která je nebo pravděpodobně bude nejméně dvanáct měsíců dlouhá, přičemž předchází místo obvyklého pobytu této osoby bylo v jiném členském státě nebo v třetí zemi;

- (17) Výbor pro statistické programy zřízený rozhodnutím Rady 89/382/EHS, Euratom ze dne 19. června 1989, kterým se zřizuje Výbor pro statistické programy Evropských společenství ⁽⁴⁾, byl konzultován v souladu s článkem 3 uvedeného rozhodnutí,

c) „vystěhování“ postup, kterým osoba, která měla místo obvyklého pobytu na území členského státu, přestane mít místo obvyklého pobytu v tomto členském státě po dobu, která je nebo pravděpodobně bude nejméně dvanáct měsíců dlouhá;

d) „státním občanstvím“ zvláštní právní vazba mezi jednotlivcem a jeho státem, která vzniká narozením nebo naturalizací, ať už na základě prohlášení, volby, sňatku nebo jinak, a to v souladu s vnitrostátními právními předpisy;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 39, 14.2.1976, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 52, 22.2.1997, s. 1. Nařízení ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁽³⁾ Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 181, 28.6.1989, s. 47.

- e) „zemí narození“ země pobytu (v rámci stávajících hranic, pokud je tato informace k dispozici) matky v době porodu, nebo pokud taková země neexistuje (v rámci stávajících hranic, pokud je tato informace k dispozici), země, v níž došlo k porodu;
- f) „přistěhovalcem“ osoba, která provádí přistěhování;
- g) „vystěhovalcem“ osoba, která provádí vystěhování;
- h) „dlouhodobě pobývajícím rezidentem“ dlouhodobě pobývajícím rezident podle definice uvedené v čl. 2 písm. b) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty⁽¹⁾;
- i) „státním příslušníkem třetí země“ každá osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 17 odst. 1 Smlouvy včetně osob bez státní příslušnosti;
- j) „žádostí o mezinárodní ochranu“ žádost o mezinárodní ochranu podle definice uvedené v čl. 2 písm. g) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany⁽²⁾;
- k) „postavením uprchlíka“ postavení uprchlíka podle definice uvedené v čl. 2 písm. d) směrnice 2004/83/ES;
- l) „statusem podpůrné ochrany“ status podpůrné ochrany podle definice uvedené v čl. 2 písm. f) směrnice 2004/83/ES;
- m) „rodinnými příslušníky“ rodinní příslušníci podle definice uvedené v čl. 2 písm. i) nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států⁽³⁾;
- n) „dočasnou ochranou“ dočasná ochrana podle definice uvedené v čl. 2 písm. a) směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími⁽⁴⁾;
- o) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba bez doprovodu podle definice uvedené v čl. 2 písm. i) směrnice 2004/83/ES;
- p) „vnějšími hranicemi“ vnější hranice podle definice uvedené v čl. 2 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)⁽⁵⁾;
- q) „státními příslušníky třetích zemí, kterým byl odmítnut vstup do země“ příslušníci třetích zemí, kterým byl odmítnut vstup do země na vnějších hranicích, protože nesplňují všechny podmínky vstupu stanovené v čl. 5 odst. 1 nařízení (ES) č. 562/2006 a nepatří do kategorií osob uvedených v čl. 5 odst. 4 uvedeného nařízení;
- r) „státními příslušníky třetích zemí, u kterých bylo zjištěno, že nedovoleně pobývají na území členského státu“ státní příslušníci třetích zemí, u nichž je oficiálně zjištěno, že pobývají na území členského státu, a kteří nesplňují nebo přestali splňovat podmínky pro pobyt v tomto členském státě;
- s) „přesídlením“ přemístění státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti do členského státu, kde mají povoleno pobývat na základě jistého právního statusu, a to na základě zhodnocení jejich potřeby mezinárodní ochrany a snahy o nalezení trvalého řešení.
2. Členské státy podávají Komisi (Eurostatu) zprávy o využívání a pravděpodobném účinku odhadů nebo jiných metod způsobování statistik založených na vnitrostátních definicích, které musí odpovídat harmonizovaným definicím stanoveným v odstavci 1.
3. Pokud jde o referenční rok 2008, mohou být statistiky předložené Komisi (Eurostatu) podle tohoto nařízení založeny na alternativních (vnitrostátních) definicích. V těchto případech členské státy informují Komisi (Eurostat) o těchto alternativních definicích.
4. Pokud není členský stát vázán jedním nebo více právními předpisy uvedenými v definicích odstavce 1, měl by tento členský stát poskytovat statistiky srovnatelné se statistikami podle tohoto nařízení, pokud mohou být poskytovány na základě stávajících právních předpisů anebo správních postupů.

Článek 3

Statistiky o mezinárodní migraci, obyvatelstvu s místem obvyklého pobytu na území členských států a nabytí státního občanství

1. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o počtech:

- a) přistěhovalců, kteří se stěhují na území členského státu, a to v tomto členění:
- i) podle státního občanství a dále podle věku a pohlaví,
 - ii) podle země narození a dále podle věku a pohlaví,
 - iii) podle země předchozího místa obvyklého pobytu a dále podle věku a pohlaví;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ Úř. věst. L 304, 30.9.2004, s. 12.

⁽³⁾ Úř. věst. L 50, 25.2.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 212, 7.8.2001, s. 12.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

- b) vystěhovalců, kteří se stěhují z území členského státu, a to v tomto členění:
- i) podle státního občanství,
 - ii) podle věku,
 - iii) podle pohlaví,
 - iv) podle země příštího místa obvyklého pobytu;
- c) osob, které mají na konci referenčního období místo obvyklého pobytu v členském státě, a to v tomto členění:
- i) podle státního občanství a dále podle věku a pohlaví,
 - ii) podle země narození a dále podle věku a pohlaví;
- d) osob, které mají své místo obvyklého pobytu na území členského státu a v období referenčního roku získaly státní občanství tohoto členského státu a které měly dříve státní občanství jiného členského státu nebo třetí země nebo byly dříve bez státní příslušnosti, a to v členění podle věku a pohlaví a podle dřívějšího státního občanství dotčených osob a podle toho, zda osoby byly dříve bez státní příslušnosti.

2. Statistiky uvedené v odstavci 1 se vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do dvanácti měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

Článek 4

Statistiky o mezinárodní ochraně

1. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o počtech:
- a) osob, které v průběhu referenčního období podaly žádost o mezinárodní ochranu nebo byly do takové žádosti zahrnuty jako rodinní příslušníci;
 - b) osob, které jsou na konci referenčního období předmětem žádosti o mezinárodní ochranu posuzovaných příslušným vnitrostátním orgánem;
 - c) žádosti o mezinárodní ochranu vzatých zpět v průběhu referenčního období.

Tyto statistiky jsou členěny podle věku a pohlaví a podle státního občanství dotčených osob. Vztahují se k referenčnímu období jednoho kalendářního měsíce a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do dvou měsíců od konce referenčního měsíce. Prvním referenčním měsícem je leden 2008.

2. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o počtech:
- a) osob, na něž se vztahují prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, jako např. rozhodnutí, podle nichž jsou žádosti nepřipustné nebo nedůvodné, a rozhodnutí v rámci přednostního nebo zrychleného řízení, která učinily správní nebo soudní orgány v průběhu referenčního období;
 - b) osob, na něž se vztahují prvoinstanční rozhodnutí o přiznání či odejmutí postavení uprchlíka, která učinily správní nebo soudní orgány v průběhu referenčního období;
 - c) osob, na něž se vztahují prvoinstanční rozhodnutí o přiznání či odejmutí statusu podpůrné ochrany, která učinily správní nebo soudní orgány v průběhu referenčního období;
 - d) osob, na něž se vztahují prvoinstanční rozhodnutí o poskytnutí či odebrání dočasné ochrany, která učinily správní nebo soudní orgány v průběhu referenčního období;
 - e) osob, na něž se vztahují jiná prvoinstanční rozhodnutí o udělení či zrušení povolení k pobytu z humanitárních důvodů podle vnitrostátního práva upravujícího mezinárodní ochranu, která učinily správní nebo soudní orgány v průběhu referenčního období.

Tyto statistiky jsou členěny podle věku a pohlaví a podle státního občanství dotčených osob. Vztahují se k referenčnímu období tří kalendářních měsíců a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do dvou měsíců od konce referenčního období. Prvním referenčním obdobím je období od ledna do března 2008.

3. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o počtech:
- a) žadatelů o mezinárodní ochranu, které příslušný vnitrostátní orgán považuje v průběhu referenčního období za nezletilé osoby bez doprovodu;
 - b) osob, na něž se vztahují konečná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, jako např. rozhodnutí, podle nichž jsou žádosti nepřipustné nebo nedůvodné, a rozhodnutí přijatá v rámci přednostního nebo zrychleného řízení, která učinily správní nebo soudní orgány v odvolacím nebo přezkumném řízení v průběhu referenčního období;
 - c) osob, na něž se vztahují konečná rozhodnutí o přiznání nebo odejmutí postavení uprchlíka učiněná správními nebo soudními orgány v odvolacím nebo přezkumném řízení v průběhu referenčního období;

- d) osob, na něž se vztahují konečná rozhodnutí o přiznání nebo odejmutí statusu podpůrné ochrany učiněná správními nebo soudními orgány v odvolacím nebo přezkumném řízení v průběhu referenčního období;
- e) osob, na něž se vztahují konečná rozhodnutí o poskytnutí nebo odebrání dočasné ochrany učiněná správními nebo soudními orgány v odvolacím nebo přezkumném řízení v průběhu referenčního období;
- f) osob, na něž se vztahují jiná konečná rozhodnutí o udělení nebo zrušení povolení k pobytu z humanitárních důvodů podle vnitrostátního práva upravujícího mezinárodní ochranu, která učinily správní nebo soudní orgány v odvolacím nebo přezkumném řízení v průběhu referenčního období;
- g) osob, které v průběhu referenčního období získaly povolení pobývat v členském státě v rámci systému přesídlení daného státu nebo Společenství, pokud takový systém v členském státě existuje.

Tyto statistiky jsou členěny podle věku a pohlaví a podle státního občanství dotčených osob. Vztahují se k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do tří měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

4. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) tyto statistiky o uplatňování nařízení (ES) č. 343/2003 a nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ⁽¹⁾:

- a) počet žádostí o přijetí žadatelů o azyl zpět nebo žádostí o jejich převzetí;
- b) ustanovení, na jejichž základě byly podány žádosti uvedené v písm. a);
- c) rozhodnutí učiněná v reakci na žádosti uvedené v písm. a);
- d) počet přemístění, k nimž vedla rozhodnutí uvedená v písm. c);
- e) počet žádostí o informace.

Tyto statistiky se vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do tří měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 222, 5.9.2003, s. 3.

Článek 5

Statistiky o prevenci nedovoleného vstupu a pobytu

1. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o počtech:

- a) státních příslušníků třetích zemí, kterým byl odmítnut vstup na území členského státu na vnějších hranicích;
- b) státních příslušníků třetích zemí, u kterých bylo zjištěno, že nedovoleně pobývají na území členského státu podle vnitrostátního práva týkajícího se přistěhovalectví.

Statistiky podle písm. a) jsou členěny podle čl. 13 odst. 5 nařízení (ES) č. 562/2006.

Statistiky uvedené v písm. b) jsou členěny podle věku a pohlaví a podle státního občanství dotčených osob.

2. Statistiky uvedené v odstavci 1 se vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do tří měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

Článek 6

Statistiky o povoleních k pobytu a o pobytu státních příslušníků třetích zemí

1. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o:

- a) počtu povolení k pobytu vydaných osobám, které jsou státními příslušníky třetích zemí, a to v následujícím členění:
 - i) povolení vydaná v průběhu referenčního období, kterými se osobám uděluje první povolení k pobytu v členění podle státního občanství, důvodu vydání povolení a délky platnosti povolení,
 - ii) povolení vydaná v průběhu referenčního období a udělená při příležitosti změny přistěhovaleckého statusu osoby nebo důvodu pobytu v členění podle státního občanství, důvodu vydání povolení a délky platnosti povolení,
 - iii) platná povolení na konci referenčního období (počet vydaných povolení, která nebyla zrušena a jejichž platnost nevypršela) v členění podle státního občanství, důvodu vydání povolení a délky platnosti povolení;
- b) počtu dlouhodobě pobývajících rezidentů na konci referenčního období v členění podle státního občanství.

2. V případě, že vnitrostátní právní předpisy a správní postupy členského státu umožňují udělování zvláštních kategorií dlouhodobých víz nebo přiznání přistěhovaleckého statusu místo povolení k pobytu, zahrnou se počty takových víz a přiznání statusu do statistik požadovaných podle odstavce 1.

3. Statistiky uvedené v odstavci 1 se vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do šesti měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

Článek 7

Statistiky o návratech

1. Členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky týkající se:

- a) počtu státních příslušníků třetích zemí, o nichž se zjistí, že nedovoleně pobývají na území členského státu, a na něž se vztahuje správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, v němž se stanovuje nebo prohlašuje, že jejich pobyt je nedovolený, a který jim ukládá povinnost opustit území členského státu, a to v členění podle státního občanství dotyčných osob;
- b) počtu státních příslušníků třetích zemí, kteří skutečně opustili území členského státu na základě správního nebo soudního rozhodnutí nebo aktu uvedeného v písm. a), a to v členění podle státního občanství vrácených osob.

2. Statistiky uvedené v odstavci 1 se vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předloženy Komisi (Eurostatu) do tří měsíců od konce referenčního roku. Prvním referenčním rokem je rok 2008.

3. Statistiky uvedené v odstavci 1 nezahrnují státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou přemístováni z jednoho členského státu do druhého na základě mechanismu vytvořeného nařízením (ES) č. 343/2003 a nařízením (ES) č. 1560/2003.

Článek 8

Další členění

1. Komise může přijmout opatření, jejichž účelem je pro následující statistiky definovat další způsoby jejich členění, a sice takto:

- a) pro statistiky požadované podle celého článku 4 členění podle:
 - i) roku podání žádosti;
- b) pro statistiky požadované podle čl. 4 odst. 4 členění podle:
 - i) počtu osob, jichž se žádost, rozhodnutí nebo přemístění týká;

c) pro statistiky požadované podle čl. 5 odst. 1 písm. a) členění podle:

- i) věku,
- ii) pohlaví;

d) pro statistiky požadované podle čl. 5 odst. 1 písm. b) členění podle:

- i) důvodů zadržení,
- ii) místa zadržení;

e) pro statistiky požadované podle článku 6 členění podle:

- i) roku, kdy bylo poprvé vydáno povolení k pobytu,
- ii) věku,
- iii) pohlaví;

f) pro statistiky požadované podle článku 7 členění podle:

- i) důvodu pro rozhodnutí nebo akt ukládající povinnost opustit zemi,
- ii) věku,
- iii) pohlaví.

2. Další členění uvedené v odstavci 1 se předkládá pouze samostatně, bez kombinované klasifikace s členěním požadovaným podle článků 4 až 7.

3. Při rozhodování, zda je zapotřebí další členění, Komise zvažuje, jestli jsou tyto informace potřebné pro účely rozvoje a sledování politik Společenství, a rovněž bere v úvahu dostupnost vhodných zdrojů údajů a příslušné náklady.

Jednání o dalších členěních, která by byla potřeba z hlediska uplatňování článků 4 až 7, budou zahájena do 20. srpna 2009. Nejdřívejším referenčním rokem pro uplatňování dalších způsobů členění je rok 2010.

Článek 9

Zdroje údajů a normy kvality

1. Statistiky jsou založeny na následujících zdrojích údajů podle jejich dostupnosti v členském státě a v souladu s vnitrostátním právem a postupy:

- a) záznamech správních a soudních úkonů;
- b) rejstřících týkajících se správních úkonů;

- c) rejstřících týkajících se populace osob nebo konkrétní podskupiny této populace;
- d) sčítáních lidu;
- e) namátkových šetřeních;
- f) jiných vhodných zdrojích.

V rámci statistických postupů lze používat vědecky podložené a řádně doložené metody statistických odhadů.

2. Členské státy informují Komisi (Eurostat) o zdrojích údajů, důvodech pro výběr těchto zdrojů a vlivech zvolených zdrojů údajů na kvalitu statistiky a dále o použitých metodách odhadů a průběžně informují Komisi (Eurostat) o změnách těchto okolností.

3. Na žádost Komise (Eurostatu) jí členské státy poskytnou všechny informace nezbytné pro zhodnocení kvality, srovnatelnosti a úplnosti statistických informací.

4. Členské státy bez prodlení informují Komisi (Eurostat) o revizích a opravách statistik předložených podle tohoto nařízení a o jakýchkoli změnách použitých metod a zdrojů údajů.

5. Opatření, jež mají za účel definovat vhodné formáty pro předávání údajů, se schvalují regulativním postupem uvedeným v čl. 11 odst. 2.

Článek 10

Prováděcí opatření

1. Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení, kterými se stanoví pravidla týkající se vhodných formátů pro předávání údajů, jak je stanoveno v článku 9, se přijímají regulativním postupem podle čl. 11 odst. 2.

2. Následující opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení mimo jiné jeho doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 11 odst. 3:

- a) aktualizace definic stanovených v čl. 2 odst. 1;

- b) definice kategorií země původu, země předchozího a příštího místa obvyklého pobytu a státního občanství stanovených v čl. 3 odst. 1 ;
- c) definice kategorií důvodů pro vydání povolení, jak je uvedeno v čl. 6 odst. 1 písm. a);
- d) definice dalších členění a úrovní členění, která se mají uplatnit u proměnných, jak je uvedeno v článku 8;
- e) stanovení pravidel týkajících se norem přesnosti a kvality.

Článek 11

Výbor

1. Komisi je při přijímání prováděcích opatření nápomocen Výbor pro statistické programy zřízený rozhodnutím 89/382/EHS, Euratom.

2. V případě odkazu na tento odstavec se použijí články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na ustanovení článku 8 zmíněného rozhodnutí.

Lhůta podle čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na ustanovení článku 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 12

Zpráva

Do 20. srpna 2012 a každé tři roky poté předloží Komise zprávu Evropskému parlamentu a Radě o statistikách sestavených podle tohoto nařízení a o jejich kvalitě.

Článek 13

Zrušení

Nařízení (EHS) č. 311/76 se zrušuje.

Článek 14

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 11. července 2007.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za Radu
předseda
M. LOBO ANTUNES

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 863/2007

ze dne 11. července 2007,

kterým se zřizuje mechanismus pro vytvoření pohraničních jednotek rychlé reakce a kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 2007/2004, pokud se jedná o tento mechanismus a o pravomoci a úkoly vyslaných příslušníků

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 62 odst. 2 písm. a) a článek 66 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

po konzultaci s Evropským hospodářským a sociálním výborem,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Dne 26. října 2004 přijala Rada nařízení (ES) č. 2007/2004 ⁽²⁾ o zřízení Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (dále jen „agentura“).

(2) Členský stát, který čelí okolnostem vyžadujícím zvýšenou technickou a operativní pomoc na svých vnějších hranicích, může, aniž by byl dotčen čl. 64 odst. 2 Smlouvy o ES a v souladu s články 7 a 8 nařízení (ES) č. 2007/2004, požádat agenturu o pomoc v podobě koordinace v případě, že se situace dotýká jiných států.

(3) Účinná správa vnějších hranic prostřednictvím kontrol a ostrahy napomáhá bojovat proti nedovolenému přístěhovalectví a obchodování s lidmi a bránit jakémukoliv ohrožení vnitřní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví a mezinárodních vztahů členských států. Ochrana hranic je věcí zájmu nejen členského státu, na jehož vnějších hranicích se vykonává, nýbrž všech členských států, které zrušily ochranu svých vnitřních hranic.

(4) Za ochranu vnějších hranic odpovídají členské státy. S ohledem na kritické situace, kterým jsou členské státy občas vystaveny na svých vnějších hranicích, zejména příliv velkého počtu příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup na území členských států přes určitá místa vnější hranice, se může ukázat nezbytné pomáhat členským státům poskytnutím vhodných a dostatečných zdrojů, zejména personálu.

(5) Současné možnosti, pokud jde o poskytování účinné praktické pomoci při kontrole osob na vnějších hranicích a při ostraze vnějších hranic na evropské úrovni, se nejeví jako dostatečné, zejména v případech, kdy členské státy čelí přílivu velkého počtu příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup na území členských států.

(6) Členský stát by měl mít proto možnost v rámci agentury požádat, aby byly na jeho území vyslány pohraniční jednotky rychlé reakce, které tvoří speciálně vyškolení odborníci z jiných členských států, a poskytly tak dočasně pomoc jeho vnitrostátní pohraniční stráží. Vysláním pohraničních jednotek rychlé reakce by se přispělo ke zvýšení solidarity a vzájemné pomoci mezi členskými státy.

(7) K vyslání pohraničních jednotek rychlé reakce za účelem poskytnutí podpory na omezenou dobu by mělo docházet ve výjimečných a naléhavých situacích. Taková situace by nastala, kdyby byl členský stát vystaven přílivu velkého počtu příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup vyžadujícímu okamžité jednání, kde by vyslání pohraničních jednotek rychlé reakce přispělo k zajištění účinného jednání. Cílem pohraničních jednotek rychlé reakce není poskytovat dlouhodobou pomoc.

(8) Činnost pohraničních jednotek rychlé reakce bude záviset na plánovaných úkolech, dostupnosti a četnosti vyslání. V zájmu zajištění jejich účinného fungování by členské státy měly dát k dispozici odpovídající počet příslušníků pohraniční stráže („rychlou rezervu“) zohledňující zejména specializaci a velikost jejich vlastních organizací pohraniční stráže. Členské státy by tudíž měly v zájmu zvýšení účinnosti tohoto nařízení vytvořit vnitrostátní rezervu odborníků. Agentura by měla zohlednit rozdíly, pokud jde o velikost členských států a technickou specializaci jejich pohraničních stráží.

(9) Osvědčené postupy mnoha členských států ukazují, že znalost profilů (dovedností a kvalifikací) příslušníků pohraniční stráže, kteří jsou k dispozici, před jejich vysláním značně přispívá k účinnému plánování a provádění operací. Agentura by proto měla určit profily a celkový počet příslušníků pohraniční stráže pro pohraniční jednotky rychlé reakce.

⁽¹⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 26. dubna 2007 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 12. června 2007.

⁽²⁾ Úř. věst. L 349, 25.11.2004, s. 1.

- (10) Měl by být zřízen mechanismus pro vytvoření pohraničních jednotek rychlé reakce, který poskytne agentuře i členským státům dostatečnou flexibilitu a zajistí, aby operace byly prováděny na vysoké úrovni z hlediska účinnosti a efektivity.
- (11) Agentura by měla mimo jiné koordinovat složení, odbornou přípravu a vysílání pohraničních jednotek rychlé reakce. Je tudíž nezbytné vložit do nařízení (ES) č. 2007/2004 nová ustanovení o úloze agentury s ohledem na tyto jednotky.
- (12) Pokud je členský stát vystaven přílivu velkého počtu příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup na jeho území, nebo za jiných výjimečných okolností, při nichž je podstatně dotčen výkon jeho vnitrostátních úkolů, nemusí členský stát své jednotky pro vyslání uvolnit.
- (13) Za účelem účinné spolupráce s vnitrostátní pohraniční stráží by členové jednotek měli být schopni plnit úkoly související s kontrolou osob a ostrahou vnějších hranic po dobu svého vyslání na území členského státu žádajícího pomoc.
- (14) Obdobně je třeba zvýšit účinnost společných operací koordinovaných agenturou tím, že se vyslaným příslušníkům pohraniční stráže jiných členských států umožní dočasně plnit úkoly související s kontrolou osob a ostrahou vnějších hranic.
- (15) Je proto rovněž nezbytné do nařízení (ES) č. 2007/2004 vložit nová ustanovení o úkolech a pravomocích vyslaných příslušníků pohraniční stráže umístěných na území členského státu na jeho žádost v rámci agentury.
- (16) Toto nařízení přispívá k řádnému uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) ⁽¹⁾. Z tohoto důvodu by členové jednotek a vyslaní příslušníci při provádění hraničních kontrol a ostrahy hranic neměli diskriminovat osoby na základě pohlaví, rasy nebo etnického původu, náboženského vyznání či přesvědčení, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace. Veškerá opatření přijatá při plnění těchto úkolů by měla být přiměřená cílům, jež taková opatření sledují.
- (17) Toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie. Mělo by se používat v souladu se závazky členských států v oblasti mezinárodní ochrany a zásady nenavrácení.
- (18) Toto nařízení by se mělo používat při plném zohlednění povinností vyplývajících z mezinárodního námořního práva, zvláště pokud jde o pátrání a záchranu na moři.
- (19) Pro zpracování osobních údajů v členských státech při uplatnění tohoto nařízení se použije směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽²⁾.
- (20) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto nařízení ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽³⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodu A rozhodnutí Rady 1999/437/ES ⁽⁴⁾ o některých opatřeních pro uplatňování uvedené dohody.
- (21) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu dohody uzavřené mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodu A rozhodnutí 1999/437/ES ve spojení s čl. 4 odst. 1 rozhodnutí Rady 2004/849/ES ⁽⁵⁾ a 2004/860/ES ⁽⁶⁾.
- ⁽¹⁾ Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.
- ⁽²⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31. Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).
- ⁽³⁾ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.
- ⁽⁴⁾ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31.
- ⁽⁵⁾ Rozhodnutí Rady 2004/849/ES ze dne 25. října 2004 o podpisu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie a o prozatímním provádění některých jejích ustanovení (Úř. věst. L 368, 15.12.2004, s. 26).
- ⁽⁶⁾ Rozhodnutí Rady 2004/860/ES ze dne 25. října 2004 o podpisu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropského společenství a o prozatímním provádění některých jejích ustanovení (Úř. věst. L 370, 17.12.2004, s. 78).

(22) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení, a proto pro ně není závazné ani použitelné. Vzhledem k tomu, že toto nařízení doplňuje schengenský *acquis* podle ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o založení Evropského společenství, rozhodne se Dánsko v souladu s článkem 5 uvedeného protokolu do šesti měsíců ode dne přijetí tohoto nařízení, zda je provede ve svém vnitrostátním právu.

(23) Toto nařízení rozvíjí ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Spojené království v souladu s rozhodnutím Rady 2000/365/ES ze dne 29. května 2000 o žádosti Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* ⁽¹⁾. Spojené království se tudíž nepodílí na přijímání tohoto rozhodnutí, a proto pro ně není závazné ani použitelné.

(24) Toto nařízení rozvíjí ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* ⁽²⁾. Irsko se tudíž nepodílí na přijímání tohoto nařízení, a proto pro ně není závazné ani použitelné.

(25) Ta ustanovení čl. 6 odst. 8 a 9 tohoto nařízení, která se týkají přístupu k Schengenskému informačnímu systému, představují ustanovení, jež ze schengenského *acquis* vycházejí anebo na něj odkazují, a to ve smyslu čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003 a čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2005,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

1. Tímto nařízením se zřizuje mechanismus, jehož účelem je poskytování rychlé operativní pomoci na omezenou dobu žádajícímu státu, který čelí naléhavé a mimořádné situaci, zejména přílivu velkého počtu státních příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup na území členského státu přes určitá místa vnějších hranic, a to v podobě pohraničních jednotek rychlé reakce (dále jen „jednotky“). Toto nařízení dále stanoví úkoly a pravomoci, které mají členové jednotek po dobu operací prováděných v jiném členském státě než jejich vlastním plnit.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽²⁾ Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20.

2. Tímto nařízením se mění nařízení (ES) č. 2007/2004 v souvislosti se zřízením mechanismu uvedeného v odstavci 1 a s ohledem na vymezení úkolů, které mají být plněny, a pravomocí, které mají být vykonávány příslušníky pohraniční stráže členských států, kteří se účastní společných operací a pilotních projektů v jiném členském státě.

3. Nezbytná technická pomoc se žádajícímu členskému státu poskytne v souladu s články 7 a 8 nařízení (ES) č. 2007/2004.

Článek 2

Rozsah působnosti

Toto nařízení se použije, aniž by byla dotčena práva uprchlíků a osob vyžadujících mezinárodní ochranu, především pokud jde o nenavrácení.

KAPITOLA I

POHRANIČNÍ JEDNOTKY RYCHLÉ REAKCE

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

- 1) „agenturou“ rozumí Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie;
- 2) „členy jednotky“ rozumí příslušníci pohraniční stráže členských států, kteří slouží u pohraničních jednotek rychlé reakce a nejsou příslušníky jednotek hostitelského členského státu;
- 3) „žádajícím členským státem“ rozumí členský stát, jehož příslušné orgány žádají agenturu, aby vyslala pohraniční jednotky rychlé reakce na jeho území;
- 4) „hostitelským členským státem“ rozumí členský stát, na jehož území se vysílá pohraniční jednotka rychlé reakce;
- 5) „domovským členským státem“ rozumí členský stát, ve kterém je člen jednotky příslušníkem pohraniční stráže.

Článek 4

Složení a vyslání pohraničních jednotek rychlé reakce

1. Složení jednotek určí agentura podle článku 8b nařízení (ES) č. 2007/2004 ve znění tohoto nařízení. Jejich vyslání se řídí článkem 8d uvedeného nařízení.

2. Na základě návrhu výkonného ředitele agentury rozhoduje správní rada agentury tříčtvrtinovou většinou hlasů o profilech a celkovém počtu příslušníků pohraniční stráže, kteří mají být k dispozici pro jednotky (rychlá rezerva). Tentýž postup se použije s ohledem na následné změny v profilech a celkovém počtu příslušníků rychlé rezervy. Členské státy přispějí do této rychlé rezervy tím, že jmenují příslušníky pohraniční stráže odpovídající požadovaným profilům z vnitrostátní rezervy odborníků vytvořené podle různě stanovených profilů.

3. Členské státy dají příslušníky pohraniční stráže k dispozici pro vyslání na žádost agentury, pokud nejsou vystaveny výjimečné situaci, při níž je podstatně dotčeno plnění vnitrostátních úkolů. Autonomie domovského členského státu v souvislosti s výběrem personálu a dobou jeho vyslání zůstává nedotčena.

4. Náklady související s činnostmi uvedenými v odstavci 1 hradí agentura podle článku 8h nařízení (ES) č. 2007/2004.

Článek 5

Velení pohraničním jednotkám rychlé reakce

1. Po dobu vyslání jednotek velí jednotkám hostitelský členský stát v souladu s operačním plánem uvedeným v článku 8e nařízení (ES) č. 2007/2004.

2. Agentura může sdělovat své názory na toto velení hostitelskému členskému státu prostřednictvím svého koordinátora uvedeného v článku 8g nařízení (ES) č. 2007/2004. Pokud tak agentura učiní, hostitelský členský stát vezme tyto názory v úvahu.

3. V souladu s článkem 8g nařízení (ES) č. 2007/2004 poskytuje hostitelský členský stát koordinátorovi veškerou nezbytnou pomoc, včetně úplného přístupu k jednotkám po dobu jejich vyslání.

Článek 6

Úkoly a pravomoci členů jednotek

1. Členové jednotek jsou způsobilí plnit všechny úkoly a vykonávat všechny pravomoci týkající se hraniční kontroly nebo ostrahy hranic v souladu s nařízením (ES) č. 562/2006, které jsou nezbytné pro dosažení cílů tohoto nařízení. Podrobnosti pro každé vyslání se stanoví v operačním plánu tohoto vyslání v souladu s článkem 8e nařízení (ES) č. 2007/2004.

2. Členové jednotek při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí plně respektují lidskou důstojnost. Veškerá opatření, která učiní při plnění svých úkolů a výkonu pravomocí, jsou přiměřená cílům, jež uvedená opatření sledují. Při plnění svých úkolů a výkonu pravomocí členové jednotek nediskriminují osoby na základě pohlaví, rasy nebo etnického původu, náboženského vyznání či přesvědčení, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace.

3. Členové jednotek mohou plnit úkoly a vykonávat pravomoci pouze pod velením a zpravidla za přítomnosti příslušníka pohraniční stráže hostitelského členského státu.

4. Členové jednotek používají při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí své vlastní uniformy. Na svých uniformách nosí modrou pásku a odznak Evropské unie a agentury sloužící k jejich identifikaci jakožto členů vyslaných jednotek. Pro účely identifikace vůči vnitrostátním orgánům hostitelského členského státu a jeho občanům nosí u sebe členové jednotek úřední doklad podle článku 8, který na požádání předloží.

5. Při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí mohou členové jednotek s sebou nosit služební zbraně, střelivo a vybavení, které jsou povoleny vnitrostátními předpisy domovského členského státu. Hostitelský členský stát může nicméně zakázat nošení některých služebních zbraní, střeliva a vybavení za předpokladu, že podle právních předpisů tohoto státu se vztahují tytéž zákazy na jeho vlastní pohraniční stráž. Hostitelský členský stát před vysláním jednotek informuje agenturu o přípustných služebních zbraních, střelivu a vybavení, jakož i o podmínkách, za kterých mohou být použity. Agentura tuto informaci zpřístupní všem členským státům, které se podílejí na vyslání jednotek.

6. Členové jednotek jsou při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí oprávněni použít sílu, včetně služebních zbraní, střeliva a vybavení, a to se souhlasem domovského členského státu a hostitelského členského státu, za přítomnosti příslušníků pohraniční stráže hostitelského členského státu a v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy.

7. Odchylně od odstavce 6 mohou být služební zbraně, střelivo a vybavení použity v případě oprávněné sebeobrany a oprávněné obrany členů jednotek nebo jiných osob v souladu s vnitrostátními právními předpisy hostujícího členského státu.

8. Pro účely tohoto nařízení může hostitelský členský stát zmocnit členy jednotek, aby nahlíželi do jeho vnitrostátních a evropských databází nezbytných pro hraniční kontrolu a ostrahu hranic. Členové jednotek vyhledávají pouze ty údaje, které jsou potřebné pro plnění jejich úkolů a výkonu jejich pravomocí. Hostitelské členské státy před vysláním jednotek informují agenturu o vnitrostátních a evropských databázích, do kterých lze nahlížet. Agentura tuto informaci zpřístupní všem členským státům, které se podílejí na vyslání jednotek.

9. Nahlížení do databází uvedené v odstavci 8 se provádí v souladu s právními předpisy Společenství a vnitrostátními právními předpisy hostitelského členského státu v oblasti ochrany údajů.

10. Rozhodnutí o odepření vstupu podle článku 13 nařízení (ES) č. 562/2006 mohou přijímat pouze příslušníci pohraniční stráže hostitelského členského státu.

Článek 7

Postavení, práva a povinnosti členů jednotek

1. Členové jednotek zůstávají příslušníky vnitrostátní pohraniční stráže svých domovských členských států a jsou jim těmito státy vypláceny platy.

2. Příslušníci pohraniční stráže, kteří jsou k dispozici pro rychlou rezervu podle článku 4 tohoto nařízení, se účastní další odborné přípravy týkající se jejich úkolů a pravomocí a pravidelných výcviků vedených agenturou podle článku 8c nařízení (ES) č. 2007/2004.

3. Příslušníci pohraniční stráže obdrží po dobu účasti na odborné přípravě a výcvicích organizovaných agenturou a po dobu jejich vyslání denní příspěvky podle článku 8h nařízení (ES) č. 2007/2004, včetně úhrady nákladů na ubytování.

Článek 8

Úřední doklad

1. Agentura vydává ve spolupráci s hostitelským členským státem členům jednotek doklad v úředním jazyce hostitelského členského státu a v jiném úředním jazyce orgánů Evropské unie pro účely prokázání jejich totožnosti a také jako důkaz o tom, že mají právo plnit úkoly a vykonávat pravomoci uvedené v čl. 6 odst. 1. Doklad obsahuje tyto údaje o členu jednotky:

- a) jméno a státní příslušnost;
- b) hodnost a
- c) aktuální digitální fotografii.

2. Tento doklad se po skončení vyslání jednotky vrací zpět agentuře.

Článek 9

Rozhodné právo

1. Při plnění úkolů a vykonávání pravomocí uvedených v čl. 6 odst. 1 členové jednotek dodržují právní předpisy Společenství a vnitrostátní předpisy hostitelského členského státu.

2. Při plnění úkolů a vykonávání pravomocí uvedených v čl. 6 odst. 1 členové jednotek nadále podléhají disciplinárním opatřením svého domovského členského státu.

3. Zvláštní pravidla týkající se nošení a použití služebních zbraní, střeliva a vybavení, jakož i použití síly, jsou uvedena v čl. 6 odst. 5, 6 a 7.

4. Zvláštní pravidla týkající se občanskoprávní a trestní odpovědnosti jsou uvedena v článcích 10 a 11.

Článek 10

Občanskoprávní odpovědnost

1. V případě, že členové jednotek působí v jiném členském státě, je hostitelský členský stát odpovědný za jakoukoli škodu, kterou tyto osoby způsobí po dobu trvání společných operací, a to podle vnitrostátních právních předpisů hostitelského státu.

2. Pokud vznikla tato škoda v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslným jednáním, může hostitelský členský stát požádat domovský členský stát o částku, kterou musel hostitelský členský stát zaplatit jako odškodnění obětem nebo osobám oprávněným jménem obětí k náhradě škody.

3. Aniž je dotčeno uplatňování práv vůči třetím osobám, zdrží se členský stát požadování náhrady od hostitelského členského státu nebo jiného členského státu za škody, které utrpěl, nevznikla-li škoda v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslného jednání.

4. Veškeré spory mezi členskými státy týkající se použití odstavců 2 a 3, jež nemohou být vyřešeny dohodou mezi nimi, budou postoupeny těmito státy Soudnímu dvoru Evropských společenství v souladu s článkem 239 Smlouvy.

5. Aniž je dotčeno uplatňování práv vůči třetím osobám, náklady související se škodami vzniklými na vybavení agentury během vyslání jednotek nese agentura, nevznikla-li škoda v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslného jednání.

Článek 11

Trestněprávní odpovědnost

Po dobu vyslání jednotek se na členy jednotek, pokud jde o jakékoliv trestné činy, které spáchali nebo které proti nim byly spáchány, pohlíží stejně jako na příslušníky pohraniční stráže hostitelského členského státu.

KAPITOLA II

ZMĚNY NAŘÍZENÍ (ES) č. 2007/2004

Článek 12

Změny

Nařízení (ES) č. 2007/2004 se mění takto:

1) Čl. 1 odst. 4 se zrušuje.

2) Vkládá se nový článek 1a, který zní:

„Článek 1a

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

- 1) „vnějšími hranicemi členských států“ rozumějí pozemní a námořní hranice členských států a jejich letiště a námořní přístavy, na které se vztahují právní předpisy Společenství o překračování vnějších hranic členských států osobami;
- 2) „hostitelským členským státem“ rozumí členský stát, na jehož území se vysílá pohraniční jednotka rychlé reakce nebo se provádí společná operace nebo pilotní projekt;
- 3) „domovským členským státem“ rozumí členský stát, ve kterém je člen jednotky nebo vyslaný příslušník příslušníkem pohraniční stráže;
- 4) „členy jednotky“ rozumí příslušníci pohraniční stráže členských států, kteří slouží u pohraničních jednotek rychlé reakce a nejsou příslušníky jednotek hostitelského členského státu;
- 5) „žádajícím členským státem“ rozumí členský stát, jehož příslušné orgány žádají agenturu, aby vyslala pohraniční jednotku rychlé reakce na jeho území;
- 6) „vyslanými příslušníky“ rozumí příslušníci útvarů pohraniční stráže jiných členských států než hostitelského členského státu, kteří se účastní společných operací a pilotních projektů.“

3) V čl. 2 odst. 1 se doplňuje nové písmeno g), které zní:

- „g) vysílá pohraniční jednotky rychlé reakce na území členských států v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 863/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zřizuje mechanismus pro vytvoření pohraničních jednotek rychlé reakce a kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 2007/2004, pokud se jedná o tento mechanismus a o pravomoci a úkoly vyslaných příslušníků (*).“

(*) Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 30.“

4) V článku 8 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Agentura může nabývat technické zařízení za účelem kontroly a ostrahy vnějších hranic, které budou využívat její odborníci v rámci pohraničních jednotek rychlé reakce po dobu jejich vyslání.“

5) Vkládají se nové články 8a až 8h, které znějí:

„Článek 8a

Pohraniční jednotky rychlé reakce

Na žádost členského státu, který čelí naléhavé a mimořádné situaci, zejména při přílivu velkého počtu státních příslušníků třetích zemí usilujících o nedovolený vstup na území členského státu na určitých místech vnějších hranic, může agentura na území žádajícího státu na přiměřenou a omezenou dobu vyslat jednu nebo více pohraničních jednotek rychlé reakce (dále jen „jednotka“ nebo „jednotky“) v souladu s článkem 4 nařízení (ES) č. 863/2007.

Článek 8b

Složení jednotek

1. V případě situace popsané v článku 8a členské státy na žádost agentury sdělí počet, jména a profily příslušníků pohraniční stráže ze své vnitrostátní rychlé rezervy, které mohou do pěti dnů dát k dispozici pro sestavení jednotky. Členské státy dají k dispozici pro vyslání příslušníky pohraniční stráže na žádost agentury, pokud nejsou vystaveny výjimečné situaci, při níž je podstatně dotčeno plnění jejich vnitrostátních úkolů.

2. Výkonný ředitel při určování složení jednotky za účelem vyslání zohlední konkrétní okolnosti, které v žádajícím členském státě panují. Jednotka se sestaví v souladu s operačním plánem vypracovaným podle článku 8e.

Článek 8c

Odborná příprava a výcvik

Agentura zajistí příslušníkům pohraniční stráže, kteří jsou součástí rychlé rezervy, uvedené v čl. 4 odst. 2 nařízení (ES) č. 863/2007, další odbornou přípravu týkající se jejich úkolů a pravomocí. Dále povede pravidelný výcvik těchto příslušníků pohraniční stráže podle plánu další přípravy a výcviku uvedeného v ročním pracovním programu agentury.

Článek 8d**Postup přijímání rozhodnutí o vyslání jednotek**

1. Žádost o vyslání jednotek podle článku 8a obsahuje popis situace, možné cíle a předpokládané potřeby vyslání. Výkonný ředitel může, je-li to nutné, vyslat odborníky agentury, aby situaci na vnějších hranicích žádajícího členského státu posoudili.

2. Výkonný ředitel neprodleně informuje správní radu o žádosti členského státu o vyslání jednotek.

3. Výkonný ředitel v rámci rozhodování o žádosti členského státu o vyslání pohraničních jednotek rychlé reakce zohlední zjištění vyplývající z analýzy rizik, kterou agentura provede, jakož i všechny ostatní příslušné informace poskytnuté žádajícím nebo jiným členským státem.

4. Výkonný ředitel rozhodne o žádosti o vyslání jednotek co nejdříve, nejpozději však do pěti pracovních dnů ode dne přijetí této žádosti. Výkonný ředitel zároveň písemně uvědomí žádající členský stát a správní radu o svém rozhodnutí. V rozhodnutí uvede hlavní důvody, o něž se opírá.

5. V případě, že výkoný ředitel rozhodne o vyslání jedné či více jednotek, agentura a žádající členský stát neprodleně vypracuje operační plán podle článku 8e.

6. Jakmile je operační plán schválen, výkoný ředitel informuje členské státy o požadovaném počtu a profilech příslušníků pohraniční stráže, kteří budou vysláni v jednotkách. Informace poskytne kontaktní osobě určené podle článku 8f v písemné formě a také uvede datum, kdy budou jednotky vyslány. Poskytne zároveň kopii operačního plánu.

7. Je-li výkoný ředitel nepřítomen nebo nezpůsobilý k výkonu funkce, přijímá rozhodnutí týkající se vyslání jednotek zástupce výkonného ředitele.

8. Členské státy dají k dispozici na žádost agentury příslušníky pohraniční stráže, pokud nejsou vystaveny výjimečné situaci, při níž je podstatně dotčeno plnění jejich vnitrostátních úkolů.

9. Vyslání jednotek proběhne nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne, kdy výkoný ředitel společně se žádajícím členským státem schválí operační plán.

Článek 8e**Operační plán**

1. Výkonný ředitel a žádající členský stát schválí operační plán, v němž jsou uvedeny podrobné podmínky vyslání jednotek. Operační plán obsahuje následující údaje:

- a) popis situace se způsobem provedení a popis cílů vyslání, včetně operačního cíle;
- b) předpokládanou dobu vyslání jednotek;
- c) zeměpisnou oblast žádajícího členského státu, v níž budou vyslané pohraniční jednotky rychlé reakce působit;
- d) popis úkolů a zvláštních pokynů pro příslušníky jednotek, včetně přípustného nahlížení do databází a přípustných služebních zbraní, střeliva a vybavení v hostitelském členském státě;
- e) složení jednotek;
- f) jména a hodnosti příslušníků pohraniční stráže hostitelského členského státu zodpovědných za spolupráci s jednotkami, zejména těch příslušníků pohraniční stráže, kteří jednotkám velí po dobu jejich vyslání, a postavení jednotek v rámci velících struktur;
- g) technické zařízení, které bude poskytnuto společně s jednotkami v souladu s článkem 8.

2. Všechny změny nebo aktualizace operačního plánu vyžadují dohodu výkonného ředitele a žádajícího státu. Kopii změněného nebo aktualizovaného operačního plánu agentura okamžitě zašle státům, které se podílejí na vyslání.

Článek 8f**Vnitrostátní kontaktní místo**

Pro potřeby komunikace s agenturou ohledně všech záležitostí týkajících se jednotek určí členské státy vnitrostátní kontaktní místo. Vnitrostátní kontaktní místo musí být dostupné nepřetržitě.

Článek 8g**Koordinátor**

1. Výkonný ředitel jmenuje z řad zaměstnanců agentury jednoho nebo více odborníků, kteří budou koordinátory. Výkonný ředitel oznámí hostitelskému členskému státu jejich jména.

2. Koordinátor jedná jménem agentury o všech aspektech vyslání pohraničních jednotek rychlé reakce. Koordinátor zejména:

- a) jedná jako spojovací článek mezi agenturou a hostitelským členským státem;

- b) jedná jako spojovací článek mezi agenturou a členy pohraničních jednotek rychlé reakce a zároveň poskytuje jménem agentury pomoc ohledně všech záležitostí souvisejících s podmínkami pro jejich vyslání v rámci těchto jednotek;
 - c) sleduje řádné provádění operačního plánu;
 - d) podává agentuře zprávy o všech aspektech vyslání jednotek.
3. V souladu s čl. 25 odst. 3 písm. f) může výkonný ředitel agentury pověřit koordinátora, aby byl nápomocen při řešení jakýchkoli neshod týkajících se provádění operačního plánu a vyslání jednotek.
4. Koordinátor se při plnění svých povinností řídí pouze pokyny vydávanými agenturou.

Článek 8h

Náklady

1. Agentura hradí v plném rozsahu následující náklady, které členským státům vzniknou v souvislosti s tím, že dají k dispozici příslušníky pohraniční stráže pro účely uvedené v člancích 8a a 8c:
- a) náklady na dopravu z domovského členského státu do hostitelského členského státu a z hostitelského členského státu do domovského členského státu;
 - b) náklady na očkování;
 - c) náklady na zvláštní pojištění;
 - d) náklady na zdravotní péči;
 - e) denní příspěvky, včetně nákladů na ubytování;
 - f) náklady na technické vybavení agentury.
2. Správní rada stanoví podrobná pravidla pro vyplácení denních příspěvků členům jednotek.“
- 6) Článek 10 se nahrazuje tímto:

„Článek 10

Pravomoci a úkoly vyslaných příslušníků

1. Vyslání příslušníků jsou způsobilí plnit všechny úlohy a vykonávat všechny pravomoci týkající se hraniční kontroly nebo ostrahy hranic v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (*), jakož i ty, které jsou nezbytné pro dosažení cílů tohoto nařízení.

2. Při plnění těchto úkolů a výkonu svých pravomocí dodržují vyslaní příslušníci právní předpisy Společenství a vnitrostátní právní předpisy hostitelského členského státu.

3. Vyslání příslušníci mohou plnit úkoly a vykonávat pravomoci pouze pod velením a zpravidla za přítomnosti příslušníka pohraniční stráže hostitelského členského státu.

4. Vyslání příslušníci používají při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí své vlastní uniformy. Nosí na nich modrou pásku se znakem Evropské unie a agentury, která slouží k jejich identifikaci jakožto účastníků společné operace nebo pilotního projektu. Pro účely identifikace vůči vnitrostátním orgánům hostitelského členského státu a jeho občanům nosí u sebe vyslaní příslušníci po celou dobu úřední doklad podle článku 10a, který na požádání předloží.

5. Odchylně od odstavce 2 mohou vyslaní příslušníci při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí nosit služební zbraň, střelivo a vybavení, které jsou povoleny v souladu s vnitrostátními předpisy domovského členského státu. Hostitelský členský stát může nicméně zakázat nošení některých služebních zbraní, střeliva a vybavení za předpokladu, že se podle právních předpisů tohoto státu vztahuje tentýž zákaz na jeho vlastní pohraniční stráž. Členské státy v předstihu informují agenturu o přípustných služebních zbraních, střelivu a vybavení, jakož i o podmínkách jejich použití. Agentura tuto informaci zpřístupní členským státům.

6. Odchylně od odstavce 2 jsou vyslaní příslušníci při plnění svých úkolů a výkonu svých pravomocí oprávněni použít sílu, včetně služebních zbraní, střeliva a vybavení, pouze se souhlasem domovského členského státu a hostitelského členského státu za přítomnosti pohraniční stráže hostujícího členského státu a v souladu s vnitrostátními právními předpisy hostujícího členského státu.

7. Odchylně od odstavce 6 jsou vyslaní příslušníci oprávněni použít služební zbraň, střelivo a vybavení při oprávněné sebeobraně a oprávněné obraně vyslaných příslušníků nebo jiných osob v souladu s vnitrostátními právními předpisy hostitelského členského státu.

8. Pro účely tohoto nařízení může hostitelský členský stát zmocnit vyslané příslušníky, aby nahlíželi do jeho vnitrostátních a evropských databází, které jsou nezbytné k hraničním kontrolám a ostraze hranic. Vyslání příslušníci vyhledávají pouze ty údaje, které jsou potřebné pro plnění jejich úkolů a výkon jejich pravomocí. Hostitelské členské státy před vysláním příslušníků informují agenturu o vnitrostátních a evropských databázích, do kterých lze nahlížet. Agentura tuto informaci zpřístupní všem členským státům, které se podílejí na vyslání jednotek.

9. Nahlížení do databází uvedené v odstavci 8 se provádí v souladu s právními předpisy Společenství a vnitrostátními právními předpisy hostitelského členského státu v oblasti ochrany údajů.

10. Rozhodnutí o odepření vstupu podle článku 13 nařízení (ES) č. 562/2006 mohou přijímat pouze příslušníci pohraniční stráže hostitelského členského státu.

Článek 10a

Úřední doklad

1. Agentura ve spolupráci s hostitelským členským státem vydává vyslaným příslušníkům doklad v úředním jazyce hostitelského členského státu a v jiném úředním jazyce orgánů Evropské unie pro účely prokázání jejich totožnosti a na důkaz toho, že mají právo plnit úkoly a vykonávat pravomoci uvedené v čl. 10 odst. 1. Doklad obsahuje tyto údaje o vyslaném příslušníku:

- a) jméno a státní příslušnost;
- b) hodnost a
- c) aktuální digitální fotografii.

2. Tento doklad se po skončení společné operace nebo pilotního projektu vrací zpět agentuře.

Článek 10b

Občanskoprávní odpovědnost

1. Působí-li vyslaní příslušníci v hostitelském členském státě, je jejich domovský členský stát odpovědný za jakoukoli škodu, kterou tyto osoby způsobí při výkonu své funkce, v souladu s vnitrostátními právními předpisy hostitelského členského státu.

2. Pokud tato škoda vznikla v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslného jednání, může hostitelský členský stát požádat domovský členský stát o částku, kterou musel zaplatit jako odškodnění obětem nebo osobám oprávněným jménem obětí k náhradě škody.

3. Aniž je dotčeno uplatňování práv vůči třetím osobám, zdrží se členský stát požadování náhrady od hostitelského členského státu nebo jiného členského státu za škody, které utrpěl, nevznikla-li škoda v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslného jednání.

4. Veškeré spory mezi členskými státy týkající se použití odstavců 2 a 3, jež nemohou být vyřešeny dohodou mezi nimi, budou postoupeny těmito státy Soudnímu dvoru Evropských společenství v souladu s článkem 239 Smlouvy.

5. Aniž je dotčeno uplatňování práv vůči třetím osobám, náklady související se škodami vzniklými na vybavení agentury během vyslání jednotek nese agentura, nevznikla-li škoda v důsledku hrubé nedbalosti nebo úmyslného jednání.

Článek 10c

Trestní odpovědnost

V průběhu společné operace nebo pilotního projektu se na vyslané příslušníky pohlíží stejně jako na příslušníky pohraniční stráže hostitelského členského státu, pokud se jedná o trestné činy, které spáchali nebo které proti nim byly spáchány.

(*) Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.“

KAPITOLA III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 13

Vyhodnocení

Komise vyhodnotí uplatňování tohoto nařízení jeden rok po jeho vstupu v platnost a předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě, včetně případných návrhů na změnu tohoto nařízení.

Článek 14

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

Ve Štrasburku dne 11. července 2007.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za Radu
předseda
M. LOBO ANTUNES

PŘÍLOHA

Prohlášení Evropského parlamentu, Rady a Komise

Evropský parlament, Rada a Komise zdůrazňují, že pokud dojde k naléhavému a mimořádnému tlaku na vnějších hranicích, který bude vyžadovat zásah pohraničních jednotek rychlé reakce, a pokud k tomu zásahu nebudou v rozpočtu Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (FRONTEX) dostatečné prostředky, měly by být prověřeny veškeré možnosti financování. Komise neprodleně ověří, zda by bylo možné provést přerozdělení finančních prostředků. V případě, že bude nutné rozhodnutí rozpočtového orgánu, zahájí Komise postup v souladu s ustanovením finančního nařízení a zejména jeho články 23 a 24, aby zajistila, že oba rozpočtové orgány přijmou včas rozhodnutí o prostředcích, které budou poskytnuty na dodatečné financování agentury FRONTEX pro vyslání jednotek rychlé reakce. Rozpočtový orgán se zavazuje s ohledem k naléhavosti situace jednat co možná nejrychleji.

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 864/2007

ze dne 11. července 2007

o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a článek 67 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na společný text schválený dohodovacím výborem dne 25. června 2007, v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Společenství si dalo za cíl udržet a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva. K postupnému vytvoření tohoto prostoru má Společenství přijmout opatření týkající se soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem v míře nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu.
- (2) Podle čl. 65 písm. b) Smlouvy mají tato opatření zahrnovat opatření na podporu slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů.
- (3) Na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 potvrdila Evropská rada zásadu vzájemného uznávání rozsudků a jiných soudních rozhodnutí jakožto základ soudní spolupráce v občanských věcech a vyzvala Radu a Komisi, aby přijaly program opatření k provádění této zásady.
- (4) Dne 30. listopadu 2000 přijala Rada společný program Komise a Rady o opatřeních k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ⁽³⁾. Tento program určuje opatření týkající se harmonizace kolizních norem usnadňující vzájemné uznávání soudních rozhodnutí.

- (5) Haagský program ⁽⁴⁾, přijatý Evropskou radou dne 5. listopadu 2004, vyzval k aktivnímu pokračování v práci na kolizních normách v oblasti mimosmluvních závazkových vztahů (Řím II).
- (6) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje v zájmu zlepšení předvídatelnosti výsledku sporů, jistoty co do rozhodného práva a volného pohybu soudních rozhodnutí, aby kolizní normy platné v členských státech určovaly stejný právní řád bez ohledu na zemi soudu, který se sporem zabývá.
- (7) Věcná působnost a ustanovení tohoto nařízení by měly být v souladu s nařízením Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ⁽⁵⁾ (Brusel I) a s nástroji upravujícími právo rozhodné pro smluvní závazkové vztahy.
- (8) Toto nařízení by se mělo použít bez ohledu na povahu soudu, který se sporem zabývá.
- (9) Nároky vyplývající ze zásady *acta iure imperii* by měly zahrnovat i nároky vznesené vůči osobám jednajícím jménem státu a odpovědnost za jednání orgánů veřejné moci, včetně odpovědnosti osob pověřených výkonem veřejné moci. Tyto záležitosti by proto měly být vyloučeny z oblasti působnosti tohoto nařízení.
- (10) Rodinné vztahy by měly zahrnovat vztahy mezi předky a potomky, vztahy mezi manželi, jiné vztahy vzniklé v důsledku manželství a příbuzenské vztahy v boční linii. Odkaz v čl. 1 odst. 2 na vztahy s účinky srovnatelnými s manželstvím a jinými rodinnými vztahy je třeba vykládat v souladu s právem členského státu, jehož soud se sporem zabývá.
- (11) Pojem mimosmluvního závazkového vztahu se v jednotlivých členských státech liší. Pro účely tohoto nařízení je proto pojem mimosmluvní závazkový vztah třeba vykládat jako samostatný právní pojem. Kolizní normy stanovené tímto nařízením by se měly vztahovat rovněž na mimosmluvní závazkové vztahy vyplývající z objektivní odpovědnosti.
- (12) Rozhodným právem by se měla rovněž řídit otázka způsobilosti nést odpovědnost z civilních deliktů.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 241, 28.9.2004, s. 1.

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 6. července 2005 (Úř. věst. C 157 E, 6.7.2006, s. 371), společný postoj Rady ze dne 25. září 2006 (Úř. věst. C 289 E, 28.11.2006, s. 68) a postoj Evropského parlamentu ze dne 18. ledna 2007 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Legislativní usnesení Evropského parlamentu ze dne 10. července 2007 a rozhodnutí Rady ze dne 28. června 2007.

⁽³⁾ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením (ES) č. 1791/2006 (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1).

- (13) Jednotná pravidla, uplatňovaná nezávisle na právním řádu, který určují, mohou zabránit narušení hospodářské soutěže mezi stranami sporu v rámci Společenství.
- (14) Požadavek právní jistoty a potřeba spravedlivého posouzení jednotlivých případů jsou základními prvky v oblasti spravedlnosti. Toto nařízení stanoví hraniční určovatele nejvhodnější pro dosažení těchto cílů. Stanoví tedy obecné pravidlo, ale rovněž zvláštní pravidla a u některých ustanovení „únikovou doložku“, která umožňuje odchýlit se od těchto pravidel, je-li ze všech okolností případu zřejmé, že je civilní delikt zjevně úžeji spojen s jinou zemí. Tento soubor pravidel tak vytváří pružný rámec kolizních norem. Rovněž umožňuje danému soudu přistupovat k jednotlivým případům odpovídajícím způsobem.
- (15) Zatímco zásada *lex loci delicti commissi* je základním přístupem uplatňovaným pro mimosmluvní závazkové vztahy v téměř všech členských státech, její konkrétní uplatnění se v případě rozptýlení prvků daného případu do více zemí různí. Tento stav je zdrojem nejistoty co do rozhodného práva.
- (16) Jednotná pravidla by měla posílit předvídatelnost soudních rozhodnutí a zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného. Uplatnění právního řádu země, kde přímá škoda vznikla (zásada *lex loci damni*), vytváří spravedlivou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného a také zohledňuje moderní přístup k občansko-právní odpovědnosti a vývoj systémů objektivní odpovědnosti.
- (17) Určení rozhodného práva by se mělo řídit místem, kde škoda vznikla, bez ohledu na zemi nebo země, ve kterých by se mohly projevit nepřímé následky. V souladu s tím by se v případech škody na zdraví nebo na majetku měla za zemi, kde škoda vznikla, považovat země, v níž byla škoda na zdraví nebo na majetku způsobena.
- (18) Obecným pravidlem tohoto nařízení by měla být zásada *lex loci damni*, uvedená v čl. 4 odst. 1. Ustanovení čl. 4 odst. 2 by se mělo považovat za výjimku z tohoto obecného pravidla, která zavádí zvláštní vztah, mají-li strany obvyklé bydliště ve stejné zemi. Ustanovení čl. 4 odst. 3 je nutno vykládat jako „únikovou doložku“ vzhledem k čl. 4 odst. 1 a 2, vyplývá-li ze všech okolností daného případu, že je civilní delikt zjevně úžeji spojen s jinou zemí.
- (19) Pro zvláštní delikty, pro které obecné pravidlo nedovoluje dosáhnout přiměřené rovnováhy mezi zájmy zúčastněných subjektů, je vhodné zavést zvláštní pravidla.
- (20) Kolizní norma v oblasti odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku by měla splňovat cíle, jimiž jsou spravedlivé rozdělení rizik spojených s moderní společností špičkových technologií, ochrana zdraví spotřebitelů, podněcování inovace, zajištění nenarušené hospodářské soutěže a usnadnění obchodu. Vytvoření kaskádního systému spojujících prvků spolu s doložkou o předvídatelnosti představuje z hlediska těchto cílů vyvážené řešení. Prvním prvkem, který je třeba vzít v úvahu, je právo země, v níž měl poškozený v okamžiku vzniku škody obvyklé bydliště, byl-li výrobek v této zemi uveden na trh. Další prvky kaskády se použijí, pokud dotýčný výrobek nebyl v této zemi uveden na trh, aniž je dotčen čl. 4 odst. 2 a možnost zjevně užšího vztahu s jinou zemí.
- (21) Zvláštní pravidlo uvedené v článku 6 není výjimkou z obecného pravidla stanoveného v čl. 4 odst. 1, ale spíše jeho vyjasněním. V případě nekalé hospodářské soutěže by kolizní norma měla chránit soutěžitele, spotřebitele a veřejnost a zaručit řádné fungování tržního hospodářství. Tyto cíle obecně splňuje uplatnění práva země, ve které dochází nebo může dojít k narušení soutěžních vztahů nebo společných zájmů spotřebitelů.
- (22) Mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají z omezení hospodářské soutěže podle čl. 6 odst. 3, by se měly vztahovat jak na porušení vnitrostátního soutěžního práva, tak na porušení soutěžního práva Společenství. Rozhodným právem pro takové mimosmluvní závazkové vztahy by mělo být právo země, jejíž trh je nebo může být narušen. Jestliže je nebo může být narušen trh ve více zemích, měla by mít osoba usilující o náhradu škody v určitých případech možnost rozhodnout se žalovat podle práva soudu, u něhož je žaloba podávána.
- (23) Pro účely tohoto nařízení by měl pojem „omezování hospodářské soutěže“ zahrnovat zákaz dohod mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, jejichž cílem nebo výsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže v členském státě nebo na vnitřním trhu, jakož i zákaz zneužití dominantního postavení v členském státě nebo na vnitřním trhu, jsou-li tyto dohody, rozhodnutí, jednání ve vzájemné shodě či zneužití zakázány články 81 a 82 Smlouvy o ES nebo právem členského státu.
- (24) „Škodou na životním prostředí“ by se měla rozumět nepříznivá změna v přírodním zdroji, jako je voda, půda nebo vzduch, zhoršení funkce, kterou tento zdroj vykonává ve prospěch jiného přírodního zdroje nebo veřejnosti, anebo snížení rozmanitosti živých organismů.

- (25) Pokud jde o škody na životním prostředí, odůvodňuje článek 174 Smlouvy, který usiluje o vysokou úroveň ochrany, založenou na zásadě obezřetnosti a prevence, na zásadě přednosti nápravných opatření u zdroje a na zásadě „znečišťovatel platí“, plně užití zásady diskriminace ve prospěch poškozeného. Otázka okamžiku, ve kterém si může osoba uplatňující nárok na náhradu škody zvolit rozhodné právo, by se měla řídit právem soudu členského státu, u něhož je nárok uplatňován.
- (26) Pokud jde o porušování práv duševního vlastnictví, měla by se zachovat obecně uznávaná zásada *lex loci protectionis*. Pro účely tohoto nařízení by se pojem práv duševního vlastnictví měl vykládat tak, že zahrnuje například autorské právo a práva související, zvláštní právo na ochranu databází a práva průmyslového vlastnictví.
- (27) Přesný význam pojmu protestní akce v kolektivním vyjednávání, jako je stávka nebo výluka, se v jednotlivých členských státech liší a je upraven vnitrostátními předpisy každého členského státu. Toto nařízení proto vychází z obecné zásady, že rozhodným právem by mělo být právo státu, ve kterém se protestní akce v kolektivním vyjednávání uskutečnila, s cílem chránit práva a povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatelů.
- (28) Zvláštním pravidlem o protestní akci v kolektivním vyjednávání v článku 9 nejsou dotčeny podmínky týkající se uskutečnění takové akce v souladu s vnitrostátním právem a není jím dotčeno právní postavení odborů nebo organizací zastupujících zaměstnance, jak je upravuje právo členských států.
- (29) Zvláštní pravidla by měla být stanovena pro případy vzniku škody jiným způsobem než z civilního deliktu, jako je bezdůvodné obohacení, jednání bez příkazu nebo předsmělní odpovědnost (*culpa in contrahendo*).
- (30) Předsmělní odpovědnost je pro účely tohoto nařízení samostatným pojmem a nemusí být nutně vykládána ve smyslu, jaký má ve vnitrostátním právu. Měla by zahrnovat porušení povinnosti podat pravdivé informace a selhání jednání o uzavření smlouvy. Článek 12 pokrývá pouze mimosmluvní závazkové vztahy, jež jsou přímo spojeny s jednáními, která předcházejí uzavření smlouvy. To znamená, že pokud během sjednávání smlouvy dojde ke škodě na zdraví, měl by se použít článek 4 nebo jiná příslušná ustanovení tohoto nařízení.
- (31) V zájmu respektování zásady autonomie stran a posílení právní jistoty by strany měly mít možnost volby rozhodného práva pro mimosmluvní závazkové vztahy. Tato volba by měla být výslovně vyjádřena nebo by měla s dostatečnou jistotou vyplývat z okolností případu. Při rozhodování o existenci či neexistenci dohody musí soud respektovat úmysl stran. Slabší strany by měly být chráněny tím, že možnost volby bude podléhat určitým podmínkám.
- (32) Z důvodu veřejného zájmu mohou soudy členských států za výjimečných okolností použít výhradu veřejného pořádku a imperativní ustanovení. Zvláště může být jako porušení veřejného pořádku místa soudu, který se sporem zabývá, posuzován případ, kdy by bylo v důsledku uplatnění práva určeného podle tohoto nařízení uloženo nekompenzační odškodnění exemplární nebo represivní povahy v mimořádné výši, v závislosti na okolnostech případu a právním řádu členského státu soudu, který se sporem zabývá.
- (33) Podle současných vnitrostátních pravidel pro náhradu škody přiznávanou obětem silniční dopravní nehody by měl soud, který se sporem zabývá, při stanovování výše náhrady škody na zdraví v případě, kdy se nehoda stala v jiném státě, než je stát obvyklého bydliště oběti, zohlednit veškeré významné skutkové okolnosti týkající se konkrétní oběti, včetně zejména skutečné újmy a nákladů na následnou a zdravotní péči.
- (34) K dosažení přiměřené rovnováhy mezi stranami by měla být pokud možno brána v úvahu pravidla bezpečnosti a chování platná v zemi, ve které došlo k jednání způsobujícímu škodu, a to i v případech, kdy se mimosmluvní závazkový vztah řídí právem jiné země. Pojem „pravidla bezpečnosti a chování“ by měl být vykládán jako zahrnující veškeré právní předpisy související s bezpečností a chováním, včetně například pravidel bezpečnosti silničního provozu v případě dopravní nehody.
- (35) Je třeba zabránit stavu, kdy jsou kolizní normy rozptýleny do více nástrojů a kdy jsou mezi nimi rozdíly. Toto nařízení však nevylučuje možnost začlenit kolizní normy pro mimosmluvní závazkové vztahy do právních předpisů Společenství týkající se konkrétních otázek.
- Tímto nařízením by nemělo být dotčeno používání jiných nástrojů obsahujících ustanovení, jejichž účelem je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu, pokud nemohou být použity ve spojení s právem určeným podle pravidel tohoto nařízení. Uplatňování ustanovení rozhodného práva určeného podle kolizních norem tohoto nařízení by nemělo omezovat volný pohyb zboží a služeb, jak je upraven akty Společenství, například směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) ⁽¹⁾.

(¹) Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

- (36) Dodržování mezinárodních závazků členských států znamená, že tímto nařízením by neměly být dotčeny mezinárodní úmluvy, jejichž stranou je jeden nebo více členských států ke dni přijetí tohoto nařízení. S cílem zlepšit přístupnost platných pravidel by Komise měla v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejnit seznam příslušných úmluv na základě informací poskytnutých členskými státy.
- (37) Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě návrh týkající se postupů a podmínek, podle nichž by členské státy byly oprávněny v jednotlivých a výjimečných případech vlastním jménem sjednávat a uzavírat dohody se třetími zeměmi týkající se odvětvových oblastí a obsahující ustanovení o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy.
- (38) Jelikož cíle tohoto nařízení nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (39) V souladu s článkem 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Spojené království a Irsko účastní přijímání a používání tohoto nařízení.
- (40) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení, a proto pro ně není závazné ani použitelné,
2. Z oblasti působnosti tohoto nařízení se vyjímají
- a) mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají z rodinných vztahů a vztahů považovaných rozhodným právem za vztahy se srovnatelnými účinky, včetně vyživovací povinnosti;
- b) mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají z majetkových vztahů mezi manželi nebo mezi osobami ve vztazích považovaných rozhodným právem za vztahy s účinkem srovnatelným s manželstvím a ze závětí a dědění;
- c) mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají ze smének cizích a vlastních, šeků a jiných převoditelných cenných papírů, v rozsahu, v jakém závazky z těchto převoditelných cenných papírů vyplývají z jejich převoditelnosti;
- d) mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají z práva obchodních společností a jiných zapsaných nebo nezapsaných právnických osob a týkají se například vzniku, zápisem nebo jinak, způsobilosti k právům a právním úkonům, vnitřního uspořádání nebo rušení obchodních společností a jiných zapsaných nebo nezapsaných právnických osob, osobní odpovědnosti vedoucích osob a členů za závazky obchodní společnosti nebo právnické osoby a osobní odpovědnost auditorů vůči obchodní společnosti nebo jejím členům za zákonný audit účetních dokladů;
- e) mimosmluvní závazkové vztahy, které vyplývají ze vztahů mezi zakladateli, správci a oprávněnými osobami dobrovolně vytvořeného trustu;
- f) mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají v souvislosti se škodou z jaderné události;
- g) mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z narušení soukromí a osobnostních práv, včetně pomluvy.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na mimosmluvní závazkové vztahy občanského a obchodního práva v případě kolize právních řádů. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní či správní ani na odpovědnost státu za jednání a opomenutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).

3. Toto nařízení se nevztahuje na dokazování a soudní řízení s výhradou článků 21 a 22.

4. Pro účely tohoto nařízení se „členským státem“ rozumí jakýkoli členský stát kromě Dánska.

Článek 2

Mimosmluvní závazkové vztahy

1. Pro účely tohoto nařízení zahrnuje škoda jakékoli následky civilního deliktu, bezdůvodného obohacení, jednatelství bez příkazu nebo předsmělního jednání.

2. Toto nařízení se vztahuje i na mimosmluvní závazkové vztahy, které pravděpodobně vzniknou.

3. Každý odkaz v tomto nařízení na
- a) skutečnost, jež vedla ke vzniku škody, zahrnuje i skutečnosti, které pravděpodobně povedou ke vzniku škody, a
- b) škodu zahrnuje škodu, která pravděpodobně vznikne.

Článek 3

Univerzální použitelnost

Právo určené na základě tohoto nařízení se použije bez ohledu na to, zda je právem některého z členských států.

KAPITOLA II

CIVILNÍ DELIKTY

Článek 4

Obecné pravidlo

1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z civilních deliktů, právo země, kde škoda vznikla, bez ohledu na to, ve které zemi došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, a bez ohledu na to, ve které zemi nebo kterých zemích se projeví nepřímé následky této skutečnosti.
2. Mají-li však osoba, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a poškozený v okamžiku vzniku škody obvyklé bydliště ve stejné zemi, použije se právo této země.
3. Vyplývá-li ze všech okolností případu, že je civilní delikt zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je země uvedená v odstavci 1 nebo 2, použije se právo této jiné země. Zjevně užší vztah k jiné zemi by mohl být založen zejména na již existujícím vztahu mezi stranami, jakým může být například smlouva, který úzce souvisí s daným civilním deliktem.

Článek 5

Odpovědnost za škodu způsobenou vadou výrobku

1. Aniž je dotčen čl. 4 odst. 2, je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají ze škody způsobené vadou výrobku,
- a) právo země, v níž měl poškozený v okamžiku vzniku škody obvyklé bydliště, byl-li výrobek v této zemi uveden na trh;
- b) není-li podmínka uvedená v písmenu a) splněna, právo země, ve které byl výrobek pořízen, byl-li výrobek v této zemi uveden na trh;

- c) není-li splněna žádná z podmínek uvedených v písmenech a) a b), právo země, kde škoda vznikla, byl-li výrobek v této zemi uveden na trh.

Rozhodným právem je však právo země, ve které má osoba, vůči které je uplatňován nárok na náhradu škody, obvyklé bydliště, pokud tato osoba nemohla rozumně předvídat uvedení daného výrobku nebo stejného typu výrobku na trh v zemi, jejíhož rozhodného práva by se použilo na základě písmene a), b) nebo c).

2. Vyplývá-li ze všech okolností případu, že je civilní delikt zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je země uvedená v odstavci 1, použije se právo této jiné země. Zjevně užší vztah k jiné zemi by mohl být založen zejména na již existujícím vztahu mezi stranami, jakým může být například smlouva, který úzce souvisí s daným civilním deliktem.

Článek 6

Nekalá soutěž a jednání omezující volnou hospodářskou soutěž

1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazky, které vznikají z jednání z nekalé soutěže, je právo země, ve které dochází nebo pravděpodobně dojde k narušení soutěžních vztahů nebo společných zájmů spotřebitelů.
2. Postihuje-li jednání z nekalé soutěže výlučně zájmy určitého soutěžitele, použije se článek 4.
3. a) Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z omezení hospodářské soutěže, je právo země, jejíž trh je nebo může být narušen.
- b) Jestliže je nebo může být narušen trh ve více zemích, může se osoba usilující o náhradu škody, která žaluje u soudu bydliště žalovaného, místo toho rozhodnout žalovat podle práva soudu, u něhož je žaloba podávána, za předpokladu, že trh v daném členském státě je jedním z trhů, jež byly přímo a významně narušeny omezením hospodářské soutěže, z něhož vzniká mimosmluvní závazkový vztah, o který je žaloba opřena; pokud žalobce u daného soudu v souladu s platnými pravidly o určení příslušnosti žaluje více než jednoho žalovaného, může se rozhodnout žalovat pouze podle práva tohoto soudu, pokud omezení hospodářské soutěže, na němž je žaloba proti každému ze žalovaných založena, přímo a významně narušuje také trh členského státu daného soudu.
4. Rozhodné právo určené podle tohoto článku nelze vyloučit dohodou podle článku 14.

Článek 7

Škoda na životním prostředí

Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají ze škody na životním prostředí nebo škody na zdraví nebo na majetku v důsledku takové škody, je právo určené podle čl. 4 odst. 1, pokud si osoba, která uplatňuje nárok na náhradu škody, nezvolí za rozhodné právo pro svůj nárok právo země, kde došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody.

Článek 8

Porušení práv duševního vlastnictví

1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení práva duševního vlastnictví, je právo země, pro kterou je uplatňována ochrana těchto práv.

2. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, je v otázkách neupravených příslušným aktem Společenství právo země, ve které k tomuto porušení došlo.

3. Rozhodné právo určené podle tohoto článku nelze vyloučit dohodou podle článku 14.

Článek 9

Protestní akce v kolektivním vyjednávání

Aniž je dotčen čl. 4 odst. 2, je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, pokud jde o odpovědnost osoby v postavení zaměstnance nebo zaměstnavatele nebo organizací zastupujících jejich profesní zájmy za škody způsobené trvajícím nebo uskutečněnou protestní akcí v kolektivním vyjednávání, právo země, ve které akce byla nebo má být uskutečněna.

KAPITOLA III

**BEZDŮVODNÉ OBOHACENÍ, JEDNATELSTVÍ BEZ PŘÍKAZU
A PŘEDSMLUVNÍ ODPOVĚDNOST**

Článek 10

Bezdůvodné obohacení

1. Souvisí-li mimosmluvní závazkový vztah, který vzniká z bezdůvodného obohacení, včetně úhrady neexistujícího dluhu, s již existujícím vztahem mezi stranami, jako například smluvním vztahem nebo vztahem vyplývajícím z civilního deliktu, který úzce souvisí s tímto bezdůvodným obohacením, je rozhodným právem právo, kterým se řídí uvedený existující vztah.

2. Nemůže-li být rozhodné právo určeno na základě odstavce 1 a strany mají v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla k bezdůvodnému obohacení, obvyklé bydliště ve stejné zemi, použije se právo této země.

3. Nemůže-li být rozhodné právo určeno na základě odstavců 1 a 2, je jím právo země, kde k bezdůvodnému obohacení došlo.

4. Vyplývá-li ze všech okolností případu, že je mimosmluvní závazkový vztah, který vzniká z bezdůvodného obohacení, zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je země uvedená v odstavcích 1, 2 a 3, použije se právo této jiné země.

Článek 11

Jednatelství bez příkazu

1. Souvisí-li mimosmluvní závazkový vztah, který vzniká z jednatelství bez příkazu, s již existujícím vztahem mezi stranami, jako například smluvním vztahem nebo vztahem vzniklým z civilního deliktu, který úzce souvisí s tímto mimosmluvním závazkovým vztahem, je rozhodným právem právo, kterým se řídí uvedený existující vztah.

2. Nemůže-li být rozhodné právo určeno na základě odstavce 1 a strany mají v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, obvyklé bydliště ve stejné zemi, použije se právo této země.

3. Nemůže-li být rozhodné právo určeno na základě odstavců 1 a 2, je jím právo země, kde k jednatelství bez příkazu došlo.

4. Vyplývá-li ze všech okolností případu, že je mimosmluvní závazkový vztah, který vzniká z jednatelství bez příkazu, zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je země uvedená v odstavcích 1, 2 a 3, použije se právo této jiné země.

Článek 12

Předsmluvní odpovědnost

1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z předsmluvního jednání, je bez ohledu na to, zda došlo ke skutečnému uzavření smlouvy, právo, které se použije na smlouvu nebo které by se na ni použilo, kdyby byla uzavřena.

2. Nemůže-li být rozhodné právo určeno podle odstavce 1, je jím

a) právo země, ve které škoda vznikla, bez ohledu na zemi, v níž došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, a zemi nebo země, ve kterých nastaly nepřímé následky uvedené skutečnosti, nebo

b) mají-li strany obvyklé bydliště ve stejné zemi v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, právo této země, nebo

c) vyplývá-li ze všech okolností případu, že je mimosmluvní závazkový vztah, který vzniká z předsmluvního jednání, zjevně úžeji spojen s jinou zemí, než je země uvedená v písmenech a) a b), právo této jiné země.

Článek 13

Použitelnost článku 8

Pro účely této kapitoly se článek 8 použije na mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení práva duševního vlastnictví.

KAPITOLA IV

VOLBA PRÁVA

Článek 14

Volba práva

1. Strany si mohou zvolit právo, kterým se bude řídit jejich mimosmluvní závazkový vztah,

- a) dohodou, která byla uzavřena poté, co došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody,

nebo

- b) dohodou, která byla svobodně sjednána před tím, než došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, v případě, že všichni účastníci jednají v rámci své podnikatelské činnosti.

Tato volba musí být výslovně vyjádřena nebo musí s dostatečnou určitostí vyplývat z okolností případu a nejsou jí dotčena práva třetích osob.

2. V případě, že se v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, nacházejí všechny prvky pro situaci významné v jiné zemi než v zemi, jejíž právo bylo zvoleno, není volbou práva, kterou strany učinily, dotčeno použití ustanovení práva této jiné země, od nichž se nelze smluvně odchýlit.

3. V případě, že se v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, nacházejí všechny prvky pro situaci významné v jednom nebo ve více členských státech, není volbou jiného rozhodného práva stranami než práva členského státu dotčeno použití těch ustanovení práva Společenství, případně v podobě, v jaké je provedeno v členském státě sídla soudu, od nichž se nelze smluvně odchýlit.

KAPITOLA V

SPOLEČNÁ PRAVIDLA

Článek 15

Působnost rozhodného práva

Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy podle tohoto nařízení se řídí zejména

- a) základ a rozsah odpovědnosti, včetně určení osob, které mohou nést odpovědnost za své jednání;
- b) důvody pro vyloučení odpovědnosti, omezení odpovědnosti a rozdělení odpovědnosti;

- c) určení vzniku škody, její povahy a posouzení nebo nárokování odškodnění;

- d) opatření, která může soud přijmout v rozsahu své pravomoci podle procesního práva, aby zabránil vzniku nebo trvání škody na zdraví nebo na majetku anebo aby zajistil náhradu této škody;

- e) otázka, může-li dojít k převodu práva na uplatnění nároku na náhradu škody nebo odškodnění, včetně dědění;

- f) určení osob oprávněných k náhradě škody utrpěné jimi osobně;

- g) odpovědnost za jednání jiné osoby;

- h) způsob zániku závazku a pravidla o promlčení a prekluzi, včetně pravidel o počátku, přerušení a stavení běhu promlčecí doby nebo prekluzivních lhůt.

Článek 16

Imperativní ustanovení

Tímto nařízením není v žádném případě dotčeno použití imperativních ustanovení práva země, v níž má soud sídlo, bez ohledu na právo, které by se na mimosmluvní závazkový vztah jinak použilo.

Článek 17

Pravidla bezpečnosti a chování

Při posuzování chování osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, je třeba přihlídnout, jako ke skutkové otázce a v náležitém rozsahu, k pravidlům bezpečnosti a chování platným v místě a v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku odpovědnosti.

Článek 18

Přímá žaloba proti pojistiteli odpovědné osoby

Poškozený může vznést svůj nárok přímo proti pojistiteli osoby povinné k nahrazení škody, stanoví-li to právo rozhodné pro daný mimosmluvní závazkový vztah nebo právo rozhodné pro danou pojistnou smlouvu.

Článek 19

Subrogace

Má-li určitá osoba („věřitel“) mimosmluvní nárok vůči jiné osobě („dlužníkovi“) a třetí osoba je povinna uspokojit věřitele nebo na základě této povinnosti věřitele uspokojila, určuje právo, kterým se řídí povinnost této třetí osoby, zda a v jakém rozsahu je třetí osoba oprávněna uplatnit vůči dlužníkovi práva, která měl vůči dlužníkovi věřitel podle práva rozhodného pro jejich vztah.

Článek 20

Společná odpovědnost

Uplatňuje-li věřitel nárok vůči více dlužníkům, kteří odpovídají za uspokojení téhož nároku, a jeden z dlužníků již nárok zcela nebo zčásti uspokojil, řídí se uplatnění nároku regresního postihu tohoto dlužníka vůči ostatním spoludlužníkům za poskytnuté plnění právem rozhodným pro mimosmluvní závazkový vztah tohoto dlužníka vůči věřiteli.

Článek 21

Formální platnost

Jednostranný právní úkon, který má vyvolat právní účinky a který se týká mimosmluvního závazkového vztahu, je formálně platným, splňuje-li formální náležitosti podle práva, kterým se řídí daný mimosmluvní závazkový vztah, nebo podle práva země, ve které byl učiněn.

Článek 22

Důkazní břemeno

1. Právo rozhodné pro mimosmluvní závazkové vztahy podle tohoto nařízení se použije v rozsahu, v jakém pro mimosmluvní závazkové vztahy obsahuje pravidla pro použití právních domněnek nebo určení důkazního břemene.

2. Právní úkon může být prokázán jakýmkoli důkazním prostředkem přípustným podle práva země, v níž má soud sídlo, nebo některého z právních řádů uvedených v článku 21, podle kterého je právní úkon formálně platný, za předpokladu, že soud může tento důkaz provést.

KAPITOLA VI

OSTATNÍ USTANOVENÍ

Článek 23

Obvyklé bydliště

1. Pro účely tohoto nařízení se za obvyklé bydliště v případě společností a jiných zapsaných nebo nezapsaných právnických osob považuje místo jejich ústřední správy.

Dojde-li ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, nebo vznikne-li škoda v důsledku jednání pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny, považuje se za obvyklé bydliště místo, ve kterém se nachází pobočka, zastoupení nebo jiná provozovna.

2. Pro účely tohoto nařízení je obvyklým bydlištěm fyzické osoby, která jedná při výkonu své podnikatelské činnosti, její hlavní místo podnikání.

Článek 24

Vyloučení zpětného a dalšího odkazu

Použitím práva země určeným na základě tohoto nařízení se rozumí použití právních norem platných v této zemi, s výjimkou jejích norem mezinárodního práva soukromého.

Článek 25

Státy s více právními systémy

1. Je-li některý stát složen z více územních jednotek, z nichž každá má vlastní právní normy upravující mimosmluvní závazkové vztahy, považuje se pro účely určení rozhodného práva podle tohoto nařízení každá územní jednotka za zemi.

2. Členský stát, v němž mají různé územní jednotky vlastní právní normy upravující mimosmluvní závazkové vztahy, není povinen uplatňovat toto nařízení při kolizi výhradně mezi právními řády těchto jednotek.

Článek 26

Veřejný pořádek místa soudu

Použití některého ustanovení práva kterékoli země určeného na základě tohoto nařízení může být odmítnuto pouze v případě, že by bylo zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem místa soudu.

Článek 27

Vztah k ostatním ustanovením práva Společenství

Tímto nařízením není dotčeno použití právních předpisů Společenství, které ve zvláštních případech stanoví kolizní normy pro mimosmluvní závazkové vztahy.

Článek 28

Vztah ke stávajícím mezinárodním úmluvám

1. Tímto nařízením není dotčeno použití mezinárodních úmluv, jejichž stranou je jeden nebo více členských států ke dni přijetí tohoto nařízení a které stanoví kolizní normy pro mimosmluvní závazkové vztahy.

2. Toto nařízení se však použije mezi členskými státy přednostně ve vztahu k úmluvám uzavřeným výlučně mezi dvěma a více členskými státy v rozsahu, ve kterém se týkají předmětu právní úpravy tohoto nařízení.

KAPITOLA VII
ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 29

Seznam úmluv

1. Členské státy oznámí Komisi do 11. července 2008 seznam úmluv uvedených v čl. 28 odst. 1. Po tomto dni oznámí členské státy Komisi veškerá vypovězení zmíněných úmluv.

2. Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* do šesti měsíců po obdržení

i) seznam úmluv uvedený v odstavci 1,

ii) vypovězení uvedená v odstavci 1.

Článek 30

Přezkum

1. Komise do 20. srpna 2011 předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení. V případě potřeby ke zprávě přiloží návrhy na jeho změny. Tato zpráva bude zahrnovat

i) studii o dopadech na způsob, jakým je uplatňováno zahraniční právo v různých právních řádech, a o míře, v jaké

soudy členských států v praxi používají zahraniční právo podle tohoto nařízení,

ii) studii o dopadech článku 28 tohoto nařízení s ohledem na Haagskou úmluvu ze dne 4. května 1971 o právu použitelném pro dopravní nehody.

2. Komise do 31. prosince 2008 předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru studii o situaci v oblasti práva rozhodného pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají v souvislosti s narušením soukromí a osobnostních práv, a zohlední při tom pravidla vztahující se ke svobodě tisku a svobodě projevu ve sdělovacích prostředcích a otázky kolize práva související se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾.

Článek 31

Časová působnost

Toto nařízení se použije pro skutečnosti, jež vedou ke vzniku škody, ke kterým dojde po vstupu tohoto nařízení v platnost.

Článek 32

Den použitelnosti

Toto nařízení se použije ode dne 11. ledna 2009, s výjimkou článku 29, který se použije ode dne 11. července 2008.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

Ve Štrasburku dne 11. července 2007.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za Radu
předseda
M. LOBO ANTUNES

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

Prohlášení Komise k přezkumu (článek 30)

Komise na výzvu Evropského parlamentu a Rady předloží nejpozději v prosinci roku 2008 v rámci článku 30 nařízení „Řím II“ studii o situaci v oblasti práva rozhodného pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají v souvislosti s narušením soukromí a osobnostních práv. Komise vezme v úvahu veškeré aspekty této situace a v případě potřeby přijme odpovídající opatření.

Prohlášení Komise k silničním dopravním nehodám

Komise, vědoma si rozdílné praxe v jednotlivých členských státech, pokud jde o míru náhrady škody přiznávané obětem silniční dopravní nehody, je připravena přezkoumat konkrétní problémy vyplývající pro obyvatele EU, kteří se stali účastníky silniční dopravní nehody v jiném členském státě, než je stát jejich obvyklého bydliště. Za tímto účelem předloží do konce roku 2008 Evropskému parlamentu a Radě studii o veškerých možnostech zlepšení postavení přeshraničních obětí, zejména v oblasti pojištění; z této studie bude vycházet zelená kniha.

Prohlášení Komise k přístupu k zahraničnímu právu

Komise, vědoma si rozdílné praxe v jednotlivých členských státech, pokud jde o přístup k zahraničnímu právu, zveřejní s přihlédnutím k cílům Haagského programu nejpozději čtyři roky po vstupu nařízení „Řím II“ v platnost a v každém případě, jakmile bude k dispozici, horizontální studii o používání zahraničního práva v občanských a obchodních věcech soudy členských států. Je rovněž připravena přijmout v případě potřeby odpovídající opatření.
